

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθες Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐρνιάλη, (συνέχ.). — Marc de Chandplaix: ΤΟ
ΛΕΥΚΟΝ ΑἸΝΙΓΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ἕπερ δημοσιεύσαμεν μετὰ
τὸ προσηγὸς πέρας τῆς Ἀντωνίνης, τοιαύτης δὲ ἔτυ-
χε τοῦτο εὐμενοῦς ὑποδοχῆς; ἐν Ἰσπανίᾳ, ὥστε ἔνδεκα
ἐκδόσεις ἤδη ἔκριμεν.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἀνεδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλ-
λίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης: *Revista de Es-
paña* καὶ *Imparcial*, μετεφράσθη εἰς ἀπάσας σχε-
δὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἔδη-
μοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν
ὕστερσος δὲ καὶ ἡ *Journal des Debats* νὰ παράσχη
τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἐκτενῆ τῆς Πεπίτας περίλη-
ψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἔκτακτος ὑποδοχῆ, ἥς ἔτυχε τὸ μυθιστόρημα
τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον
τοῦ ὕφους, τὰς βαθεῖας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ
λεπτόν καὶ σκιωπικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως
δὸν Ἰωάννου Βαλέρα — τοῦ γονιμωτάτου καὶ ἀ-
ναμφιβόλου τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς συγ-
χρόνου Ἰσπανικῆς φιλολογίας, — ὅστις, ἐν τῷ νέῳ τούτῳ
ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἀριστος ἀνατόμος τῶν ἀποκρύ-
φων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημά-
των, πεποιθῶμεν, θὰ διέλθωσιν εὐαρέστους ὥρας, ἀνα-
γινώσκοντες καὶ ἐνίοτε συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς
συμπαθοῦς Πεπίτας.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ πρωτο-
τύπου, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντωνίου Φραβασίλη.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ ΤΡΕΜΟΡ
ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἑβδομάδας διέ-
τρεξε τοὺς Παρισίους ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄ-
κρον, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὰ μεγάλα κατα-
στήματα καὶ τελευτῶσα εἰς τὰ μέτρια,
τὰ κοιτιὰ, ὅπως ὀνομάζουσιν αὐτὰ αἱ
ἐργάτιδες, ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικὰς συν-
οικίας εἰς τὰς ὀμιχλῶδεις παρόδους,
ἀπὸ τὰ κομψὰ καταστήματα εἰς τὰ παν-
τοπωλεῖα, πάντοτε δὲ ἐλάμβανε τὴν αὐ-
τὴν ἀπάντησιν.

Ἀπελπισ τότε, ἀνευ μέσων, καταδιω-
κομένη ὑπὸ τῶν αἰτήσεων τῆς τροφοῦ,
εἰς ἣν ὄφειλε δύο μηνῶν μισθοῦς, μὴ ἔ-

χουσα πλέον χρήματα καὶ σκεπτομένη
τί θὰ ἐγένετο μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡ-
μερῶν, ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ πρὸς τὴν Σι-
μώνην, τὴν ἔμπιστον καὶ φίλην αὐτῆς,
γραμμὰς τινὰς πλήρεις ἀπελπισίας.

Ὁ Δεκέμβριος ἦτο περὶ τὸ τέλος του.

Μηνῶν τινῶν μόνωσις καὶ διάψευσις
ἐλπίδων, κατέστρεψε τὸ θάρρος τῆς.

Ὅσοι δὲν ἐγνώρισαν τὰς ἀθλιότητας
τοῦ βίου, ἐν τοῖς ὑπερῷοις, ὑπὸ τὴν στέ-
γην, ἐν οἰκίᾳ ἐν ἣ οὐδένα γνωρίζουσιν, ἐν
τῷ κέντρῳ τῶν Παρισίων αὐτῶν, ἐν μέσῳ
μυριαδῶν ἀδιαφόρων φυσιογνωμιῶν, ἐν οἷς
μάτην θὰ ἐζήτουν προστάτην, τοῦ πλή-
θους τῶν ἐργαζομένων καὶ σπυδόντων
πρὸ τὸν σκοπόν των, ἀδιαφοροῦ ἂν πρό-
κειται νὰ σὲ καταπατήσωσιν, ὅσοι ζῶ-
σιν ἐν τοῖς χωρίοις, ὅσον καὶ ἂν ὑποτε-
θῶσι πτωχοί, περιστοιχούμενοι ὑπὸ φι-
λίων προσώπων, ὑπὸ γειτόνων γνωστῶν,
ἐπὶ τῆς κατακλυζομένης ὑπὸ τοῦ ἡλίου
χλόης, ἐνισχυόμενοι ὑπὸ φιλικῶν μειδια-
μάτων, πάντες οὗτοι ἀγνοοῦσι τὰς θλί-
ψεις, τὰς ἀηδίας καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν
τοῦ ἐν Παρισίοις βίου.

Ἡ Σολάνζη τὰς ὑφίστατο, καὶ μὲ τὴν
ἀγωνίαν τῆς πενίας, ὑπερήφανος, μὴ θέ-
λουσα οὔτε νὰ δανεισθῇ, οὔτε νὰ ἐπικα-
λεσθῇ τὴν ἀρρωγὴν τοῦ Σουβράκι, ὅστις εὐ-
ρίσκετο ἐν τῇ πατρίδι του, εἰς τὸ Μορ-
βάν, ὅπερ μετὰ τῆς ἐπιθυμίας ἀνεπό-
λει, ἐξῆλθεν ἐσπέραν τινά, βραδίζουσα
ἀσκόπως ἵν' ἀποφύγῃ τὴν μόνωσιν καὶ
τὴν γυμνότητα τοῦ ὑπερῷου τῆς, τὸν
θάνατον ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ, μὴ σκε-
πτομένη ἢ τὰς ἀπείρους ἀνησυχίας τῆς,
οὐδὲ προσέχουσα εἰς τοὺς διαβάτας. Ἔστη
αἴφνης κατὰ τὴν γωνίαν τοῦ βουλευδάρ-
του Ὁσμάν.

Εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν καὶ ὑπὸ
τὸ φῶς τοῦ φωταερίου, παρετήρησεν ἄν-
θρωπον ὁμοιάζοντα τὸν Ῥωμαῖον Τρεμόρ.

Ἦτο τῷ ὄντι ἐκεῖνος.

Νευρικός τρόμος τὴν κατέλαθεν.

Δὲν ἦτο μόνος.

Ἐψηλὴ νέα, κομψῶς ἐνδεδυμένη, ἐστη-
ρίζετο μετ' ἐπιτηδεύσεως εἰς τὸν βραχίον-
νά του.

Ἡ Σολάνζη ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

Τὸ ζεῦγος προὔχρει πρὸς αὐτήν.

Ἡ νέα ἦτο ἡ Ἰουλία, γελῶσα θορυ-
βωδῶς.

Ὅτε διήλθον πλησίον τῆς Σολάνζης
ἤκουσεν εὐκρινῶς προφερόμενον τὸ ὄνομα
τῆς.

— Δὲν ἔχετε νέα; εἶπεν ὁ Ῥωμαῖος.

— Ὅχι.

Ἡ Σολάνζη δὲν ἤκουσε τὸ τέλος, διότι
ἀπεμακρύνθησαν.

Ἐὰν ἦτο μόνος θὰ ἐφώναζε πρὸς τὸν
πρόην ἐραστὴν τῆς: «Ῥωμαῖε, ἰδοὺ ἐγώ!»,
θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸν τράχηλόν του, θὰ
ἐδοκίμαζε νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθλιότητα αὐ-
τῆς. Δὲν ἠσθάνετο πλέον δυνάμεις ν' ἀ-
γωνισθῇ.

Ἄλλ' ἤδη, μετὰ τὴν συνάντησιν ἐκεί-
νην, τῇ ἐφαινετο ὅτι τὸν ἐμίσει, οὐχὶ διὰ
τὰς ὕβρεις, αἰτινες ἐμαρτύρουν τὸν ἔρωτά
του, ἀλλὰ διὰ τὴν προδοσίαν ταύτην.

Ναί, τὸν ἐμίσει, ὡς ἐμίσει καὶ τὸν
μαρκησίον.

Ἡ ψυχὴ τῆς ἐπληροῦτο ἀγανακτήσεως.
Ἡ Σολάνζη, ἡ ἄλλοτε τόσῳ συμπαθῆς
καὶ γενναία, θὰ ἐβλεπεν ἀδιαφόρως παι-
δίον πνιγόμενον, γυναικίκα ἀποθνήσκουσαν
ἐκ πείνης!

Τὴν εὐσπλαγχνίσθησαν ἵνα εὐσπλαγχνί-
σθῇ;

Τ' ἄλλεπάλληλα κτυπήματα συνέτρι-
ψαν τὴν καρδίαν τῆς.

Ἡ συνάντησις ἐκείνη ἦτο τὸ τελευ-
ταῖον, τὸ φοβερώτερον διὰ τὴν πλη-
γωμένην αὐτῆς καρδίαν, ἦτο θανάσι-
μον!

ὦ! οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ μαρκησίου
καὶ τῆς Φελισίδος ἦσαν ἀκριβεῖς.

Ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρίστατο
ὁ κύριος δὲ Τανναί, ἐὰν ἀνενοῦς τὰς αἰ-
σχρὰς προτάσεις του δὲν θὰ τὰς ἀπέρι-
πτεν. Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς δὲν
αἰσθάνεται τις οὔτε τιμὴν οὔτε ἀρετήν.

Ὅθ' ἔλεγεν:

«Πλήρωσόν με, καὶ λάβε με. Δός μοι
τὴν πλοῦτον, ὃν μοι προσέφερες, ἵνα δύ-
ναμαι νὰ περιφρονῶ καὶ ἐγὼ τοὺς ἄλ-
λους, οὔτινες μὲ περιεφρόνησαν ἄμαξαν,
ἐφ' ἧς ἐξηλωμένη ἐπὶ τῶν προσκεφα-
λαίων αὐτῆς, νὰ δύναιμι, διερχομένη, νὰ

περιφρονῶ τὸν ἄνθρωπον, χάριν τοῦ ὀποίου ὑπέφερα τόσα!»

Ἦτο πρόθυμος νὰ ὑποστῆ κάλλιον τὰ πάντα, παρὰ τὴν ταπεινώσιν τοῦ νὰ παρυσιαζῆται εἰς τὴν ἀγορὰν ὡς δούλη πρὸς πώλησιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες τὴν ἀπέβαλον, ἐμπαιζόντες αὐτὴν καὶ μὴ λησμονοῦντες ν' ἀπευθύνωσι χαμηλοφώνως αὐτῇ κακοήθεις ἀστειότητος!

Ἔ! ναι, τὰ πάντα θὰ ὑπέφερον, οὐχὶ ὅμως νὰ εὐρίσκηται μὲ τὰ θυλάκια κενά, ν' ἀγνοῆ ποῦ θὰ ἐζήτει τὸν ἀναγκαιοῦντα αὐτῇ ἄρτον, νὰ αἰσθάνηται τὴν ὑψίστην τῶν τιμωριῶν, ὅτι τὸ τέκνον ἐκείνο τὸ ἐκ τοῦ αἵματός της τραφέν, θὰ ἐρίπτετο εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅπως ὑποστῆ τὴν τύχην τῶν ἐγκαταλειμμένων, τῶν μὴ ἐχόντων οὔτε γονεῖς οὔτε ὄνομα.

Αἱ πλεόν ἀπέλπιδες ἀποφάσεις διήρχοντο διὰ τοῦ ἀσθενοῦς αὐτῆς λογικοῦ συγκεχυμένη σωρεία ἰδεῶν ἐσφυρηλάτει τὴν κεφαλὴν της, ἀλλὰ μία μόνη ἐδέσποζε πάντων, συνοψιζομένη ὡς ἐξῆς:

«Ὁ Ρωμαῖος ἀγαπᾷ ἄλλην! ὁ μέγας ἐκείνος ἔρω, δι' ὃν κατεχόμεν, ἐσβέσθη! καὶ μόνον τὸ κενόν, ἡ περιφρόνησις, ὁ ἐξουδενισμὸς μοὶ μένει».

Καὶ φρικώδης μανία τὴν κατελάμβανε κατὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί, τοῦ ἠθικοῦ αἰτίου πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῆς.

Ἔ! τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, διὰ ποίων βασιάνων δὲν θὰ τὸν ἐτιμῶρει ἐὰν ἠδύνατο ἐκείνον, ὅστις τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ προσφιλὲς αὐτῇ Ἑλλάδων-Πέραμα, ἀπὸ τὰ δάση της, ἀπὸ τὴν καλύβην καὶ τὴν μητέρα της, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπὸ τὴν εὐδαιμονίαν!

Ἀνῆλθε τὸ βουλευθάρτον τεταραγμένον, διέσχισε τὴν Βασιλικὴν Ὀδὸν καὶ ἠκολούθησε τὸν δρόμον της ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὁμοιοίας, μὲ μέτωπον σύνοφρον, μὲ ὄμμα πεπλανημένον, μὲ ἄρυστον βῆμα παρὰ φρόνον, καὶ φθᾶσα ἐπὶ τῆς γασφύρας, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος αὐτῆς. Πνοὴ ἀνέμου δὲν ἐτάρασσε τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἡ ἐσπέρα ἦτο γλυκυτάτη, παρὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ ἔτους. Ἐκυψε. Τὸ ὕδωρ ἐκυλιέτο τριακόντα πόδας κάτωθεν αὐτῆς καὶ τῇ ἐφαίνετο ὡς εἰ νὰ παρέρσυρεν αὐτὴν.

Τὸ ὕδωρ ἐκείνο ἦτο ἡ ἀνάπαυσις, ἡ λήθη, τὸ τέρας τοῦ αἰσχούς της!...

Καὶ διατί ὄχι;

Ἄλλὰ τὸ τέκνον της;

Ἐκείνης θανούσης, ὁ μαρκησίος, αἰσθανόμενος τύψεις συνειδήτους, θὰ ἀνελάμβανε τὴν φροντίδα τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδινιάσεως καὶ ἔκυψεν ἐτι μάλλον τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὄμου της.

Ἦτο τοῦ νυκτοφύλακος, ὅστις εἶχε προβῆ ἀθορύβως.

Ἡ Σολάνζη ἐστράφη.

— Τί ἔκαμες ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησεν!

— Τίποτε.

— Μήπως κατὰ τύχην ἤθελες νὰ πνιγῆς;

— Τί τρέλλα! ἐπιθύρουν.

— Τουλάχιστον αὐτὸ θὰ ἐνόμιζα...

Καὶ τὴν ἐβλεπε συμπάθως, μετ' ἀγαθότητος.

— Θὰ ἦτο ἄδικον, εἶπεν, ὑψῶν τὴν κεφαλὴν.

Καὶ ἐπρόσθεσε πεποιθότως, καὶ ἄνευ ὑστεροβουλίας:

— Τόσον εὐμορφὸ κορίτσι εἰς τὴν ἡλικίαν σου, δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελιπίζεσαι.

Ἐκείνη ἐσιώπα, ἀλλὰ τὸν παρετήρει ἠδέως, μὲ τὸ βλέμμα ἐνδακρῶ ἐξ εὐγνωμοσύνης, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Ὁ ἀγαθὸς ἐκείνος ἀνὴρ τὴν εἶχεν ἐνοήσει.

Ὅτε διήλθε καὶ πάλιν πρὸ τῆς Μαγδαληνῆς ἦτο ἡ ἐνδεκάτη περίπτου.

Ἡ Βασιλικὴ Ὀδὸς ἦτο σχεδὸν ἔρημος καὶ τὰ καταστήματα κεκλεισμένα. Ἀπωτέρω, ἐν τοῖς βουλευθάρτοις, ἐβασίλευεν ἔτι μεγίστη κίνησις.

Διηυθύνετο εἰς τὴν ὁδὸν Ὁμπὲρ ἵνα ἐπανεῖθαι εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅτε αἴφνης ἀνεχαιτίστη ὑπὸ ὀμίλου, ὅστις τῇ ἠμπόδιζε τὴν διάβασιν.

Ὁ ὄμιλος οὗτος συνίστατο ἐκ δύο ἀνδρῶν καὶ μιᾶς γυναικός, μεγαλοσώμου ξανθῆς, διαβοήτου διὰ τὸ κάλλος της καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐραστῶν της. Οἱ δύο ἀνδρες ἦσαν ὁ Ταλεβάνδ καὶ ὁ βαρώνος Μονταμβέρ.

Ὁ βαρώνος ἐβαδίζεν εὐθύς ὡς ἡ λεύκη, τὰς ἰγνύς τεταμέναις ἔχων καὶ διαγράφων διὰ τῆς ράβδου του εἰς τὸν ἄερα, θριαμβευτικὰ σχήματα.

Οὐδὲν ἐπρόδιδε τὴν ἀναιμίαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν του.

— Αἴ! ἀλλὰ, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρη, ἐὰν δὲν εἶσαι ἡ κομψὴ ράπτρια τῆς Φελισίδος! εἶμαι περιχαρὴς ὅτι σὲ ἀπῆντησα, ὠραιοτάτη μου. Ποία τύχη σ' ἔφερον ἐδῶ; Καὶ ἐγὼ ἠρώτων τί ἔγεινες.

Ἡ ἀληθὴς ἀσθένεια τοῦ βαρώνου ἦτο ὁ υπερβάλλων ἐνθουσιασμὸς του πρὸς τὰς γυναίκας.

Ἡ βαρώνη δὲν ἠπατάτο. Ὅτε τὴν συνώδευεν εἰς τῆς Φελισίδος, ἔρριπτεν ἐκφραστικὰ βλέμματα εἰς τὴν χαρίεσσαν κόρην, εἰς ἧ ἡ Σολάνζη οὐδόλως προσεῖχε. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ τῇ ἐκφρασθῆ ὅ,τι ἠσθάνετο, αὐτὴ ἐξηφανίσθη ὡς σκιά.

— Πηγαίνομεν νὰ δαιπνήσωμεν; εἶπεν.

Ἐκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς Σολάνζης καὶ τῇ εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως.

Ἐκείνη ἠρυθρίασεν.

— Ἔ! Ἄλλὰ μὲ τοῦτο δὲν σὲ ὑποχρεώνωμεν, μικρὰ μου, εἶπε ζωηρῶς. Θὰ εἴμεθα μόνον τέσσαρες καὶ κανεὶς ἄλλος· ὁ σκοπὸς μου εἶναι νὰ γνωρισθῶμεν μόνον.

Ὁ Μονταμβέρ ἦτο ὑποχρεωτικώτατος καὶ ἡ καλλιτέρα περὶ τοῦτου ἀπόδειξις εἶναι ὅτι, παρὰ τὰ ἄπειρα ἐλαττώματά του, ἡ σύζυγός του τὸν ἠγάπα, τὸν ἐλάτρευε μάλιστα κατὰ βάθος.

Ἐπέμεινε πολὺ καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος.

Ἡ Σολάνζη ἠτοιμάζετο ν' ἀρνηθῆ, ὅτε σκέψις τις διήλθε τοῦ νοῦ της.

Ὁ βαρώνος ἦτο σινδεδεμένος μετὰ τοῦ Τανναί. Θὰ ἤκούε τι περὶ τοῦ μαρκησίου, διότι ἡ σιωπὴ του τὴν ἐβασάνιζεν. Ἐλησμονήθη ὅσον δὲν ἐπίστευεν; Ἡθέλησε νὰ τὸ μάθῃ.

— Ἐλα, λοιπόν, διατί ἀρνεῖσαι; ἄς ὑπάγωμεν.

Προσέφερον εὐγενῶς τὸν βραχίονά του τῇ Σολάνζῃ, ἣτις ἐστηρίχθη εἰς αὐτὸν καὶ ἡ εὐθυμὸς συνοδία ἐβάδισε πρὸς τὴν ἀμαξάν, ἣτις ἀνέμενεν αὐτοὺς εἰς τριακόντα βημάτων ἀπόστασιν.

Ἄντι τριῶν, ἤδη ἦσαν τέσσαρες.

Τὸ τετράγωνον ἦτο πλήρες!

IB'

Ἦτο τῶ ὄντι ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ὃν ἀπῆντησεν ἡ Σολάνζη. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν, ἣν ἔκαμεν ὁ δυστυχὴς, ἐξῆ βίον τεταραγμένον. Μάτην καὶ οὗτος, ὡς ὁ μαρκησίος, διέτρεξε διάφορα μέρη, ἀπὸ Πριερέ εἰς Παρισίους· ἐβασανίζετο ὑπὲρ ποτε ὑπὸ τῆς ιδέας, ἣτις κατέστη ἡ τιμωρία τοῦ βίου του.

Οἱ ἀληθῶς ἀγαπῶντες, ὁμνύουσιν ἐν τῇ ὀργῇ των νὰ μὴ ἐπικνίδωσι τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας των, ἀλλὰ καὶ ὁμνύοντες διὰ τῶν χειλῶν ἔχουσι ἐπιπορικήσει ἤδη διὰ τῆς καρδίας.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐπιστολῆς του, μετενόησε διότι τὴν ἔγραψε.

Αἱ ἀμφιβολίαι τὸν ἐβασάνιζον ἐκ νέου καὶ ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν ἡ Σολάνζη.

Ἐπλανᾶτο εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδριέρης.

Ἐπανεῦρε τὴν οἰκίαν καὶ τὸν θυρωρὸν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν Σολάνζην.

Ὁ ράπτης θυρωρὸς τὸν ὑπεδέχθη ὡς κακοποιὸν τινα.

Ἐφυγεν! Αὐτὸ μόνον ἠδυνήθη νὰ μάθῃ.

Ποῦ ὑπῆγεν; ἦτο μυστήριον, ὅπερ μίαν μόνην εἶχε φυσικὴν ἐξήγησιν: τὴν ἀρπαγὴν τῆς Σολάνζης ὑπὸ τοῦ μαρκησίου. Διὰ ν' ἀφίστη τὴν θέσιν, ἐξ ἧς ἐπορίζετο τὰ πρὸ τὸ ζῆν, ἐδήλου ὅτι δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς. Νικηθεῖσα ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Ὀλιβιέρου, τοῦ ἀπεχθοῦς ἐκείνου ὄντος, ὅπερ τὴν ἐσκανδάλιζε, παρεδόθη, ἐδέχθη τὰς προτάσεις του καὶ ἔκρυπτε τὸ αἰσχρὸς της μακρὰν, ἔνθα ἐκείνος τὴν ἔφερον.

Ἦτο προφανές, ἡ τουλάχιστον λογικόν.

Διωχθεὶς ἀπὸ τὸν θυρωρὸν, ὁ Ρωμαῖος ἀπετάθη εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς Φελισίδος, ἣτις τὸν ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας.

Ἡ Ἰουλία ἐκολακκεῖθη λίαν, διότι τὴν ἐνεθυμήθη.

Ἀντήλλαξαν ἐπιστολάς, λακωνικὰς μὲν ἐκ μέρους τοῦ Ρωμαίου, μακρὰς δὲ καὶ ἐνθέρμους ἐκ μέρους τῆς Ἰουλίας.

Ἡ Ἰουλία ἀνεφλέχθη ὡς δέμα ἀχύρων, καὶ ἐπετέθη λαύρως κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἔσχε τὴν ἀτυχίαν, νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν

ἐκ γωνίου βράχον τῆς ἀδιαφορίας τοῦ Ρωμαίου.

Ὁ παρὰδοξος οὗτος ἀνὴρ τῆ ἐχορήγει πᾶν εἶδος διασκεδάσεως, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐλευθερίας τῆς, πάσας τὰς τέρφεις, ἐκτὸς μίξ μόνον. Τὸ θέατρον, τοὺς περιπάτους, τοὺς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ χοροὺς, τὰ ἐν τῇ ἐξοχῇ συμπόσια, πάντα ταῦτα τῆ παρεῖχε προθύμως, ἤρκει νὰ ἐξέφραζεν ἐπιθυμίαν. Ἀλλὰ μετὰ τὸ πέρας τῶν διασκεδάσεων τὴν ὠδήγει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μεσέβας, ὅπου κατῆντα ἐπὶ τέλους προσβλητικόν, ἐφρόντιζε δὲ πάντοτε ν' ἀποφεύγη τοὺς κινδύνους τῶν κατ' ἰδίαν συνεντεύξεων.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Ἰουλία εἶχεν ἀποφασίστη νὰ ἀποσπάσῃ ὁμολογίαν, ἀπὸ τὸν ἐρωτόληπτον, οὐτινος ἡ ψυχρότης ἐπὶ τέλους τὴν παρῴριζεν.

Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἤθελε νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν καρδίαν τῆς καὶ νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους τί ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ ἀνθρώπων, ὅστις μετὰ εἰκοσι συνεντεύξεις οὐδὲν ἔξερᾶτο.

Ἐὰν οἱ σκοποὶ τοῦ ἦσαν σπουδαῖοι, ἢ καὶ τ' ἀνάπαλιν, ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ. Περιστάσεις ἐνθαρρυντικαὶ δὲν τῷ ἔλλειψαν· ἡ πονηρὰ ὑπηρέτρια τῷ ἐχορήγησε πλείστας.

Ἡ Φελισίς εἶχεν ὑπάγει εἰς ἐσπερίδα τινὰ, ἐξ ἧς θὰ ἐπέστρεφε λίαν ἄργα. Ἦσαν λοιπὸν ἐλεύθεροι.

Φυσικῶς ὁ Ρωμαῖος κατὰ πᾶσαν ἐορτήν, προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν φίλην τοῦ πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς ἐνδιαφερούσης αὐτὸν ὑποθέσεως, ἀλλ' ὅ,τι ἐμάνθανεν ἦτο ὀλίγον καὶ οὐδὲν διεφώτιζε τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων.

Πᾶν ὅ,τι ἡ Ἰουλία ἠδύνατο νὰ τῷ εἴπῃ ἦτο, ὅτι ἡ δεσποινὶς Φαρζεὺς ἐξηφανίσθη αἴφνης, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τῆς ὁ νέος δὲ Τανναί, ἤρχετο σπανιώτατα εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, ὅτι ὀλίγον τὸν ἔβλεπον, ὅτι ἡ κυρία τῆς ἐφαίνετο πολὺ ἐπιφυλακτικῇ καὶ ἀπέφευγε πᾶσαν ὁμιλίαν περὶ τῆς ἀρχαίας προστατευομένης τῆς καὶ ἐπὶ τέλους ὅτι, ὡς πρὸς αὐτήν, οὐδὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ Σολάνζη ὑπεχώρησεν εἰς τὰς ἐπιμόνους ἐπιθέσεις τοῦ μαρκησίου. Καὶ ἐπίστευεν ὅ,τι ἔλεγεν.

Διότι δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι δύναται ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πολὺ νέα, ἄνευ προικῆς, πρὸς τὴν λατρεῖαν ἀνδρὸς, καὶ μάλιστα ὅταν οὗτος προσέρχεται πρὸς αὐτὴν ἐντὸς ἀμάξης, συρομένης ὑπὸ ἵππων ἀξίας δέκα χιλιάδων φράγκων, μὲ θαλαμηπόλον ἐπὶ τῆς ἑδρας καὶ ἡνίοχον ἐπιβλητικῶς ἐξωτερικοῦ, οἷος ὁ Στίπ.

Ἡ Ἰουλία καὶ ὁ Ρωμαῖος μόλις εἶχον διέλθει πλησίον τῆς Σολάνζης, ὅτε εἶπε πρὸς αὐτὸν δι' ὕφους ἐπαγωγῆς :

— Ἐὰν ἤθελες νὰ δειπνήσωμεν! ποιῶ τρομερὰ!

Ὁ Ρωμαῖος ἠννόησε τὴν παγίδα.

— Τόσον ἄργα, ἀντέταξε δειλῶς.

— Αἶ καλὰ! καὶ τί πειράζει;

Καὶ τῷ παρέστησεν ὅτι θὰ ἐδείπνων φράϊα εἰς τὸ Κλισύ, παρὰ τῷ μπάριπα Λαβουίλ.

Ἦτο μακρὰν, ἀλλ' ὁ Ρωμαῖος, ὁ ἔχων τὰς καλλίστας πάντοτε διαθέσεις, δὲν ἀντίστη ποσῶς.

Ἐπρεπε νὰ μισθώσωσιν ἄμαξαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰουλίας ἤστραψαν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, ὅπου ἡ ἄμαξα ἔστη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰουλίας, ὀφθαλμοὶ ζωνθῆς ἀνουσίου, ἀμαυροῦ κυανοῦ χρώματος, ἦσαν τρυφερώτατοι καὶ ἐξέφραζον χαυνότητα μᾶλλον ἢ φλογερὰν ἐπιθυμίαν.

Ἐν τῇ ἀμάξῃ συνεσπειρώθη παρὰ τῷ Ρωμαίῳ, ὅστις κατεβίβασε τὰς ὑέλους, ἵνα ἀναπνέῃ ἀνετώτερον καὶ παρετήρει τοὺς διαβάτας μετὰ μεγάλης περιεργείας.

Ἡ Ἰουλία ὀργισθεῖσα, ἀπεσύθη εἰς τὴν ἑτέραν γωνίαν τῆς ἀμάξης, ἀφίνουσα βαθὺν στεναγμόν.

Κατὰ τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, τὰ καταστήματα τῶν οἰνεμπόρων, ἦσαν κατάφωτα· ὁ Ρωμαῖος ἐμέτρησε τεσσαράκοντα ἐπτὰ κατὰ τὴν διάβασίν του καὶ ἐφαίνετο μεγάλως ἐνδιαφερόμενος εἰς τὸν ὑπολογισμόν αὐτόν.

Ἡ σύντροφος αὐτοῦ δὲν ἐσκέπτετο τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ὑπελόγιζε καθ' ἑαυτὴν ὅτι θὰ ἀπεζήμιουτο παρὰ τῷ μπάριπα-Λαβουίλ.

Ἡ ἄμαξα, διὰ τῆς βραδείας ἀλλὰ κανονικῆς πορείας τῆς, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον.

Ἐνθὺ ὁ Ρωμαῖος παρετήρει τὸν αὐτομέδοντα, ἡ Ἰουλία, ἥτις ἐγνώριζε τὸ μέρος, διηυθύνθη θαρραλέως καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς δωμάτιόν τι.

Ὁ συνοδὸς αὐτῆς δὲν ἀντίειπε ποσῶς καὶ ταχέως ἐνεκατεστάθησεν εἰς αἴθουσαν, λίαν στενήν, κιτρινόχρουν, ἔχουσαν ὡς μόνον ἐπιπλα ἀνάκλιτρον χαμηλόν, τράπεζαν καὶ δύο ἑδρας.

Ἦτο τοιοῦτον, ὥστε καὶ ὁ Ἰωσήφ αὐτὸς θὰ ἐτρόμαζεν.

Ὁ Ρωμαῖος οὐδὲν ὡπισθοχώρησεν.

Τὴν ἀφῆκε νὰ διατάξῃ δειπνον, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἀπεδεικνυον, ὅτι δὲν ἦτο ἄμιρος τῆς τέχνης τοῦ ἐκλέγειν εἰς τὰ μέρη ταῦτα, καὶ ὅτι τὰ κατ' ἰδίαν αὐτὰ δωμάτια, τῇ ἦσαν γνωστότατα.

Ὁ ἔρωσ ἐν τούτοις δὲν τῇ ἠμπόδιζε τὴν ὄρεξιν.

Δὲν μετέφερον αὐτὴν ὡς τὸν Ρωμαῖον εἰς τὰ κυανὰ στρώματα τοῦ ἀπέριου, ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλειπεν ἐπὶ τῆς γῆς, μὴ καταφρονουσαν τὰ ἐξ ἐγγέλεων ζυμαρικὰ καὶ τὰ ὕδνα.

— Σὺ, δὲν θὰ φάγῃς; τῷ εἶπεν ἄμα ἔμειναν μόνοι.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ Ρωμαῖος οὐδὲν ἤγγισεν. Ἡ ὑχαριστεῖτο νὰ τὴν περιποιητῆται μετὰ λεπτότητος, τὸν ἡὐχαριστεῖ δὲ αὐτὴ διὰ φονικῶν βλεμμάτων.

— Πράγματι, δὲν πεινῶ.

Ἡ Ἰουλία ἔπιε ποτῆριον Σεντεμιλιὸν ὠραῖον.

— Εἶναι ὠραῖον, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, διὰ νὰ εἴπῃ καὶ τι.

— Εἶναι καλόν, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἰουλία πλησιάζουσα. Ἀλλὰ τί σκέπτεσαι; τὸν

ἠρώτησεν ὑπερβαινουσα τὰ ὄρια τῆς οἰκειότητος διὰ τολμηρᾶς τινος ἀποπείρας. Εἶσαι ἀφηρημένος;

Ἐκεῖνος οὐδὲν ἀντέταξε κατὰ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης καὶ εἶπεν ἀπλῶς :

— Ναί.

— Διατί;

— Διὰ καὶ τι, τὸ ὅποιον δυσκολεύομαι νὰ σοὶ εἴπω, Ἰουλία.

Ἐκπλαγεῖσα ἐκείνη, ἀφῆκε νὰ πέσῃ εἰς τὸ πινακίον αὐτῆς καραβίς, ἧς ἀπέσπα τοὺς πόδας.

— Τί τρέχει λοιπὸν; εἶπεν.

— Μίαν ὁμολογίαν, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ σοὺ κάμω.

— ὦ! λέγε τὴν, λοιπὸν.

Τὰ βαθέως κυανοῦ χρώματος ὄμματά του, ἐκινήθησεν ἐλαφρῶς, ἤστραψαν ἐπὶ στιγμὴν, ὡς λύχνος κείων.

— Θὰ δυσαρεστηθῆς ἐναντίον μου;

— Ὅχι.

— Θὰ μ' εὐρίσκεις κάποτε ψυχρόν!..

Δὲν ἠρνήθη τοῦτο· εἶχε παρατηρήσει δισταγμούς τινας, δειλίαν, ἀλλ' ἐπίστευεν, ὅτι ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἦτο τοιοῦτος.

Ἐπῆρξεν ἐπιεικῆς πρὸς αὐτόν.

— Εἶσαι ἔτσι πλασμένος, εἶπεν.

— Κατηγορῶ συχνὰ τὸν χαρακτήρα μου, ἐπανέλαβεν ὁ Ρωμαῖος, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ἡ καρδία μου πάσχει· εἶναι ζωγραφημένη μέσῃ μίᾳ εἰκόνι, ἡ ὅποια μοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ Ἰουλία ἀνεσκίρτησεν ἀνεπακισθήτως.

Οἱ τελευταῖοι τοῦ Ρωμαίου λόγοι, εἶχον παρὰδοξον τόνον· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἠναπτον ὡς ἀνθρακες ἀνημμένοι. Ἡ Ἰουλία εἶχεν ἀκούσει τὸν παρὰδοξον αὐτόν τόνον ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰς τινὰ δρᾶματα, καθ' ἣν στιγμὴν νέος ὑψιφωνος ἐκφράζει τὸ πάθος του, ἢ προδότης φονεῖ τὸ θυμὸν του.

Ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν τῆς φαντασίας τῆς ἴσως ἀποκυήματα.

Ὁ Ρωμαῖος ἐπέρανεν ἀπλῶς τὴν ὁμολογίαν ἐκείνην, ἥτις ἐστενοχώρει τὴν Ἰουλίαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὰς καραβίδας τῆς.

— Σέ, θὰ ἀγαπῶ πάντοτε ὡς φίλην.

— Φίλην! ἐκραύγασεν ἐκείνη προσβληθεῖσα, πληγωθεῖσα καιρίως. Ἄ, ἂν τὸ ἤξευρα!..

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήνησεν εἰς τὴν ἔκφρασιν αὐτῆς καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Θὰ σοὶ δώσω δείγμα τῆς φιλίας αὐτῆς, Ἰουλία.

— Ἀλήθεια;

Ἐπῆρξε μεγίστη εἰρωνεῖα εἰς τὸ ὕφος τῆς ὑπηρετίας.

Ὁ Ρωμαῖος ἐξήγαγε τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτοῦ.

— Ὁ σύντροφός μου Βρισέ, μοὶ ἔδωκε σήμερον τὸν λογαριασμόν τοῦ «Πιστοῦ Ἡνίοχου». Ἐκράτησα τὸ μεριδιόν σου καὶ σοὶ τὸ προσφέρω.

Ἐλαβε δύο χιλιόφραγκα χαρτονομίσματα καὶ τ' ἀπέθεσε παρὰ τῷ πινακίῳ τῆς.

Τὸ ἀργύριον ἐκεῖνο ἦτο βάλσαμον ἐπουλώσαν τὴν πληγὴν αὐτῆς.

— Είναι όλα ιδικά μου; είπεν.

— Ναι. Λυπούμαι ότι δεν είμαι πλουσιώτερος. Ἐὰν δυνηθῶ ἀργότερα θὰ σοὶ προσφέρω περισσότερα.

Ἐκείνη ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Ρωμαίου.

— Ἄκουσε, ἔχεις γενναίαν ψυχὴν, τῷ εἶπε, γεννασιώτερον ἀπὸ πολλοὺς ἀριστοκράτας καὶ μαρκησίους, ποῦ μᾶς ἔρχονται εἰς τὸ σπίτι. Τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ τὴν συμπατριώτισσάν σου;

— Πολύ.

— Καὶ βασανίζεσαι, διότι δὲν ἤξεύρεις τί ἀπέγεινε;

— Ναι.

— Καλὰ λοιπὸν, περίμενε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καὶ θὰ σοὶ εἶπω, ποῦ θὰ ἴμωρθε καὶ θὰ εἶμαι εὐλοκισμένης. Ἡθελα νὰ σὲ κάμω νὰ τὴν λησμονήσης, ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν. Σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἤξεύρω ποῦ εἶναι, ἀλλὰ μείνε ἡσυχος, διότι θὰ τὸ μάθω.

Ἐπέρανε εὐθύμως τὸ δεῖπνόν της.

Ὅτε κατῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Κλισύ, ἦσαν οἱ καλλίτεροι τοῦ κόσμου φίλοι.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ θαλαμηπόλος ἤθελε προτιμήσει ἄλλο τι τῶν χρημάτων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΤΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Κατακλιθεὶς ἐκοιμήθη, ὡς εἶχε πράξει ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Νισσέττας, ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους.

Ὡ, ἀνθρωπίνη φύσις!

Ὅτε ἐξηγέρθη, ἦτο ἤδη ἡμέρα. Ἡμιήνοϊζε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου του καὶ εἶδε τὴν Λαυρεντιάν περιπατοῦσαν μετὰ τῆς Ἀντωνίνης ἐν τῷ κήπῳ τῆς οἰκίας.

Ἡ νεκρὰ κόρη ἀναμφιβόλως θὰ ἐξωμολογεῖτο εἰς τὴν νεκρὰν γυναῖκα. Διετέλεσεν ἐπὶ τέταρτον τῆς ὥρας περίπου θεωρῶν αὐτάς, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τον ἴδωσιν.

— Πόσον εἶναι ὠραία! . . . εἶπε καθ' ἐαυτόν.

Καὶ φρικίαις ἔρωτος διέδραμεν ἅπαν τὸ σῶμά του.

Ἀνοίγων τὸν νυκτερινὸν σάκκον του, ὅπως ἐξγαγῆναι τὰ ἐνδύματά του, ὁ Γουσταῦς ἀνεῦρε τὸ ὑπόλοιπον τῶν προμηθειῶν, ὡς ἡ προβλεπτικὴ Νισσέττα εἶχεν ἀγοράσει δι' αὐτόν καὶ τὰς ὁποίας τὸν εἶχε βιάσει νὰ λάβῃ. Ἡ θεὰ τῶν πορτογαλλίων ἐκείνων καὶ τῶν τετρακισμύων διπύων τὸν ἀνεχαίτισεν ἐπὶ τινὰ λεπτά.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τέσσαρες ὠραι ἐσήμαινον.

Ὁ Γουσταῦς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ἐχω ἀκόμη δύο ὥρας ἐνώπιόν μου, διελογίσθη. Ἐχω καιρὸν νὰ γράψω εἰς

τὴν Νισσέτταν ὡς τελειώνωμεν σήμερον.

Καθίσας δὲ παρὰ τὴν τράπεζαν ἔγραψεν, ἀφοῦ ἐσυλλογίσθη πῶς θὰ ἤρχιζε τὴν δύσκολον ταύτην ἐπιστολήν.

«Νισσέττα μου καλή, εἶχον ἔλθῃ εἰς Παρισίους διὰ νὰ σοὶ εἶπω τι, ὅπερ δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ σοὶ ὁμολογήσω, βλέπων σε τόσον εὐτυχὴ καὶ ζητῶ παρὰ τῆς ἀποστάσεως, ἧτις μᾶς χωρίζει, τὴν δύναμιν, ἧς ἔχω ἀνάγκην. Δὲν μέλλομεν πλέον νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους, ἀγαπητὴ μου κόρη. Ὁ βίος ἔχει ἀπαιτήσεις, ὡς θὰ ἐνοήσης. Χάριν ἐμοῦ, χάριν σοῦ τῆς ἰδίας ἡτο ἀναγκαῖος ἠθῶσον ἢ βράδιον ὁ χωρισμὸς ἡμῶν. Ἴσως ἡ ἐξαιρετικὴ καρδιά σου εἶχεν ἐλπίσῃ εἰς αἰωνιότητα, ἧτις δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς ἀνθρωπίνους πραγματικότητας.

«Θὰ ἠδυνάμην νὰ σε ἀπατήσω, ἀγαπητὴ μου Νισσέττα, καὶ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι κατέλιπον τὴν Γαλλίαν ἀλλὰ προτιμῶ νὰ εἶμαι εὐλοκισμένης μετὰ σοῦ, διότι ἡ καρδιά σου εἶναι ἀξία διὰ τῆς εὐλοκισμένης ταύτης... Νυμφεύομαι!... Τοῦτο ὄφειλε νὰ συμβῆ ἡμέραν τινά. Μοὶ ἀναγκαῖοι οἰκογένεια, καὶ τίς οἶδεν ἐὰν δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ χωρισθῶμεν τώρα ἢ νὰ περιμένωμεν ἐποχὴν, καθ' ἣν θὰ πεχωρίζομεθα ἀνευ λύπης... Ἐνθυμεῖσαι ὅτι πολλάκις μοὶ ὠμίλησες περὶ τοῦ πιθανοῦ γάμου μου, καὶ μοὶ ἔλεγες τότε ὅτι θὰ ἐνεκαρτέρεις εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς θέσεώς μου. Θὰ μοὶ συγχωρήσης, διότι ἐδικαίωσα τὰ προαισθήματά σου;»

Ὁ Γουσταῦς εὗρισκε δυσκόλως τὰς ἀναγκαῖας λέξεις, ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν διαγωγὴν του διότι κατενόει, ὅτι, ὅτι καὶ ἂν ἔλεγε, θὰ εἶχεν ἀδικὸν ἀπέναντι τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος, ἧτις ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν ταύτην. Οὕτω μετέβη ἀποτόμως ἐκ τοῦ τελευταίου στίχου, ὃν ἀνεγνώσαμεν, εἰς τὰς φροντίδας, ὡς εἶχε λάβῃ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς Νισσέττας, ἔπειτα ἐνόμιζεν ὅτι, ἐὰν ἐφαινότο ὅτι δὲν παρέχει μεγάλην σημασίαν εἰς τὸν χωρισμὸν τούτον, ἡ ῥάπτρια θὰ παδέχετο αὐτὸν ἡττον ὀδυνηρῶς. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν:

«Ἄλλὰ θέλω νὰ εἶσαι εὐτυχὴς, καὶ ἔπραξα τὰ δέοντα πρὸς τοῦτο. Εἶσαι νέη, εἶσαι ὠραία, ἔχεις ὀλόκληρον τὸ μέλλον ἐνώπιόν σου. Θὰ εὖρης ἀναμφιβόλως ἕνα τίμιον ἄνθρωπον, ὅστις θὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ προτερήματα τῆς καρδίας σου καὶ ὅστις δὲν θὰ πατήσῃ παρὰ σοῦ τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ παρελθόντος. Πρὸς τοῦτο δέον νὰ ἔχῃς θέσιν ἀνεξάρτητον, καὶ ἰδοὺ τί ἔπραξα. Παρήγγειλα εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου νὰ σοὶ φέρῃ ἐγγραφὴν εἰσοδήματος δύο χιλιάδων πεντακοσίων φράγκων, αἵτινες θὰ σε καταστήσωσιν ὅπως δὴποτε ἀνωτέραν τῆς ἀνάγκης, καὶ δέκα χιλιάδας φράγκων, αἵτινες σε συμβουλεύω νὰ μεταχειρισθῆς πρὸς συνεταιρισμὸν μετὰ τῆς φίλης σου δεσποινίδος Καρλόττας Γουσταίν. Ἐάν, παρὰ τὰς προβλέψεις μου, ὅ,τι πρῶτον ὑπὲρ σοῦ θὰ ἀνεπαρκῆς ἡμέραν τινά, δὲν θέλω νὰ πευθυνθῆς εἰς ἄλλον τινὰ πλὴν ἐμοῦ. Κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν

τῆς εἰδήσεως ταύτης γνωρίζω, Νισσέττα μου καλή, ὅτι θὰ λυπηθῆς μεγάλως, διότι μὲ ἀγαπᾷς πραγματικῶς ἀλλὰ πέποιθα ὅτι δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἀκόμη διὰ σὲ ἡμέραι εὐτυχεῖς, ἐὰν θέλῃς νὰ ἔχῃς ὀλιγον θάρρος.

«Θὰ μοὶ γράψῃς μίαν γραμμὴν, δὲν εἶναι ἔτσι; διὰ νὰ μοὶ εἶπῃς ὅτι μὲ συγχωρεῖς καὶ ὅτι θέλεις νὰ δεχθῆς ὅ,τι σοὶ προσφέρω εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀγαθῆς ἡμῶν φιλίας. Ἴσως ἡμέραν τινά γείνω δυστυχὴς ἐὰν συνέβαινε τοῦτο, εἰς σὲ θὰ πευθυνόμην, ἵνα ζητήσω τὴν πρώτην μου παρηγορίαν.

«Χαῖρε, ἀγαπητὴ κόρη, σὲ καταφιλοῦ μεθ' ὅλης τῆς τρυφερότητος φίλου αἰώνως ἀφωσιωμένου, ἀγαπῶντος καὶ ἐκτιμῶντός σε ὡς εὐγενῆ καρδίαν.

• Γουσταῦς Δωμῶν •

Ὁ Γουσταῦς, γράφων τὴν ἐπιστολήν ταύτην, εἶχεν αἰσθανθῆ πολλὰκις τὰ δάκρυα ἀνερχόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ γράψῃ ὅ,τι ἡ συγκίνησις τοῦ τῷ ὑπηγόρευεν. Εὐκόλως ἐνοεῖται διατί. Ἐπρεπεν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη νὰ ἔχῃ τι τὸ σοβαρὸν, τὸ ψυχρὸν μάλιστα, ὅπως ἐπενέγκῃ κτύπημα βίαιον καὶ δυνηθῆ νὰ παράσχῃ ἀμέσως θάρρος, εἰς ἐκείνην, ἣν ἀπηυθύνετο.

Ὁ Γουσταῦς ἔγραψε ταυτοχρόνως πρὸς τὸν συμβολαιογράφον αὐτοῦ, ὅπως τῷ ὑπομνήσῃ ὅτι, ἀμα τῇ παραλαβῇ τῆς πρώτης ἐκ Νικαίας ἐπιστολῆς του, ὄφειλε νὰ μεταβῆ παρὰ τῇ Νισσέττᾳ καὶ τῇ κομίσῃ τὰς ἐγγραφάς καὶ τὸ συμφωνηθὲν ποσόν. Δὲν ἠθέλε νὰ ἐνοχληθῆ ἡ Νισσέττα, ὅπως λάβῃ τὸ δῶρον τοῦτο. Θὰ τὸ ἀπέκρουεν, ἐὰν ὄφειλε νὰ μεταβῆ, ὅπως ζήτησῃ αὐτὸ ὡς ἐλεημοσύνην.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ὁ Γουσταῦς ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἡ Νισσέττα τῷ εἶχε γράψῃ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτος εἶχεν ἀφιχθῆ εἰς Νικαίαν. Ἡ δυστυχὴς μικρὰ οὐδόλως ὑπώπτευε, γράφουσα αὐτήν, ὅτι, πρὶν ἢ λάβῃ ἀπάντησιν, θὰ διερρηγγυετο πᾶσα σχέσις μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ της. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο πλήρης σχεδίων καὶ ἐλπίδων! . . .

Αἱ προπαρασκευαί τοῦ γάμου ἐγένοντο. Αἱ προκηρύξεις εἶχον δημοσιευθῆ. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ στέψις ἔμελλε νὰ τελεσθῆ, ὁ Γουσταῦς ἔλαβε τὴν ἀπόκρισιν τῆς Νισσέττας. Ἐπὶ στιγμὴν ἠθέλησε νὰ μὴ τὴν ἀποσπαργίσῃ καὶ νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀλλὰ, μὴ δυνηθεὶς νάντιστῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, τὴν ἠνοήσεν.

Ἦτο ἀπλουστατῆ ἰδοὺ δὲ τί περιείχε: «Δὲν ἠθέλησα νὰ σας ἀπαντήσω, Γουσταῦς, ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ἣν μοὶ ἐνεποίησεν ἡ ἐπιστολὴ σας. Κατ' ἀρχὰς ἐπίστευον, ὅτι παρεφρόνησα, καὶ ἐφοβήθη μὴ ἀναμιξῶ παραπόνα εἰς τοὺς τελευταίους λόγους, τοὺς ὁποίους μοὶ, παρείχετε τὸ δικαίωμα νὰ σας ἀπευθύνω. Παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως πάντα τὰ

περιστοιχοῦντά με, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἴσθε πρό τινων ἡμερῶν καὶ τὰ ὅποια ἐφαίνοντο διαφεύδοντα τὴν ἐπιστολὴν σας. Ἄλλ' ἢ ἐπιστολὴ σας ἦτο πραγματική. Ἐκλαυσα πολὺ, Γουσταῦε... σήμερον εἶμαι ὀλίγον ἡσυχωτέρα, καὶ ἐπωφελοῦμαι τούτου, ὅπως σας γράψω.

«Δὲν ἀπευθύνω λοιπὸν καθ' ὑμῶν παρὰ πονα· ἄλλως τε δέ, δὲν ἔχω καθ' ὑμῶν τοιαῦτα. Δὲν θά σας στενοχωρήσω μὲ τὰς λύπας μου, θὰ ἦτο ἀνωφελές. Ὅ,τι κάμνετε πολλάκις ἐσκέφθην ὅτι θὰ το ἐκάνετε, μόνον δὲν ἐπίστευον ὅτι τοῦτο θὰ συνέβαινε ταχέως.

«Σὰς ἡγάπων πολὺ.

«Ἔστε εὐτυχής, φίλε, αὕτη εἶναι ἡ θερμότης εὐχῆς τῆς καρδίας μου, καὶ δὲν θὰ παρέλθῃ ἡμέρα, χωρὶς νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν ὑπὲρ ὑμῶν.

«Αἱ ἐπιθυμίαι σας θὰ ἐκτελεσθῶσιν. Θὰ ὑπάγω εἰς Τούρ μετὰ τῆς Κορλόττας. Ἐχετε δικαίον, αὕτη θὰ με διασκεδάσῃ· ἀλλὰ θὰ ὑποφέρω πολὺ, ἀφίνουσα τὸ μικρὸν οἰκνύμα μου, ὅπου διήλθον δύο ἔτη τὸσον ὠραία.

«Τέλος ἄς γείνη τὸ θέλημά σας, Γουσταῦε, καὶ εἴθε ἡ σύζυγός σας νὰ σας ἀγαπᾷ ὅσον ἐγὼ σας ἡγάπων, τοῦτο μόνον ζητῶ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

«Σὰς στέλλω ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς ταύτης φύλλα τινὰ τῆς τελευταίας ῥοδῆς, τὴν ὁποίαν ἡγόρασα καὶ ἦτις διετῆρει τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ὤφειλον τὴν γνωριμίαν σας. Εἶναι τελευταῖον ἐνθύμιον.

«Ἴσως θὰ εἶμαι ἀκόμη εὐτυχής. Ὅπως δὴποτε μὴ λυπηθῆτε διότι ἐπράξατε.

«Ὁ συμβουλευογράφος σας ἐξέρχεται τῆς οἰκίας μου. Εὐχαριστῶ.

«Χαίρετε, Γουσταῦε, θλίβω τὴν χεῖρα ὑμῶν ὡς καλοῦ φίλου.

• Νισσέττα •

—Πόσον θὰ ὑπέφερε, πρὶν ἢ γράψῃ τὴν ἀπλὴν ταύτην ἐπιστολὴν! ἐψιθύρισε ὁ Γουσταῦος.

Τῷ ὄντι, ἡ Νισσέττα εἶχεν ὑποφέρει πολὺ.

Αὐτὸς ὁ Γουσταῦος δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν του. Κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ σχίσῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, φοβούμενος μὴ εὑρεθῇ· ἀλλ' ἐκ δεισιδαιμονίας φυσικωτάτης ἐφύλαξεν αὐτήν, ἀσπασθεὶς δέ, ἔβηκεν εἰς τὴν Σύνοψιν τῆς συζύγου του τὰ φύλλα τῆς ῥοδῆς τῆς Νισσέττας.

Μετὰ δύο ὥρας ἡ δεσποινὴς Δεμορτῶν ἐκαλεῖτο κυρία Δωμών.

Σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν γυνὴ πεπλοφόρος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρῶν ἀνῆρχετο ἐν Παρισίοις ἐπὶ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης τῆς Τούρ.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ Νισσέττα.

KZ'

Νὰκολουθήσωμεν τὴν φέρουσαν τὴν Νισσέτταν ἀμαξάν, νὰκολουθήσωμεν τὸν

ἐξερχόμενον τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας τῆς Νικαίας γάμον;

Ἄς κάμωμεν, ὡς οἱ φίλαυτοι καὶ οἱ κόλακες, ἄς ἀκολουθήσωμεν τοὺς εὐτυχεῖς.

Ὁ Γουσταῦος ἦτο τοιοῦτος, καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν ἦσαν ἐπίσης.

Αἱ ψυχραὶ αὔραι εἶχον καταπαύσῃ, καὶ ὑπὸ τὸν πρῶμον μεσημβρινὸν ἥλιον διηνοίγοντο τὰ πρῶτα φύλλα. Δι' ὄλους τοῦτο ἦτο ἡ ἀνοιξίς, διὰ τὸν Ἐδμόνδον ἦτο ἡ ὑγεία.

Πάντες ἐν Νικαίᾳ εἶχον λάβῃ γνῶσιν τῆς ἀσθενείας τοῦ Ἐδμόνδου, πάντες ὑπέδεχθησαν τὴν ἀνάρρωσιν του. Συνέχαιρον τῇ μητρὶ, συνέχαιρον τῷ κυρίῳ Δεβῶ, καὶ οὐδὲν ὑπῆρχε τόσοσ συγκινητικὸν τὴν θέαν, ὅσον ὁ νέος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὠχρὸς καὶ ἀδύνατος ἀκόμη, προσμειδιῶν εἰς τὴν ζωὴν, ἐπανερχομένην πρὸς αὐτόν, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς νεαρᾶς συζύγου του, ἀκτινοβολούσης ὑπὸ καλλονῆς καὶ ἔρωτος.

Ὁ γάμος τοῦ Γουσταῦου ἦτο ὡς δευτερός γάμος διὰ τὸν Ἐδμόνδον. Κατὰ πρῶτον ὑπεμίμησεν αὐτῷ τὸν ἰδικὸν του, ἐνώπιον δὲ τοῦ ἱερέως, εὐλογοῦντος τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ Δωμών, ὁ Ἐδμόνδος ἀνέλαθε νέαν ὑποχρέωσιν πρὸς τὴν Ἀντωνίαν.

Ὁ Γουσταῦος παρὰ τῇ Λαυρεντίᾳ, ἡ κυρία Δεπερέ παρὰ τῷ κυρίῳ Δεβῶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν μεθ' ὅλης τῆς θέρηης εὐγνωμονουσῶν καρδιῶν. Ἡδέα δάκρυα ἐβάπτισαν τὴν εὐλαβῆ ταύτην ἡμέραν.

—Ὁ σύζυγός σου ἐσώθη, εἶχεν εἶπῃ, ὁ ἱατρός εἰς τὴν θυγατέρα του, οὐδὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς περὶ αὐτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν κάμῃ ἐκ νέου καμμίαν ἀνοησίαν, ὁμοίαν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸ δύο μηνῶν.

Ὁ Ἐδμόνδος λοιπὸν εἰσήρχετο εἰς νέαν ζωὴν ἄλυπον εἰς τὸ ἐξῆς, ἀφοῦ ἐμελλε νὰ εἶναι ἀνευ ἀνησυχίας.

Οὕτως ἡ καρδία του ἠνοίγετο εἰς πάντα κατὰ τὸν δρόμον, ὃν διήλθεν ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὸν ναὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ναοῦ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν τῷ ἦτο ἀδιάφορον. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμις, ἣν ὁ Θεὸς ἀπέδιδε τῇ φύσει, ἀντηνακλῶντο ἐν αὐτῷ. Εἶχε τὸ ἔαρ ἐν τῇ καρδίᾳ. Εἰς τὰ νεωστὶ διανοιγόμενα ἀνθη, ἀσθενῆ ἔτι ἐπὶ τοῦ πρῶτου αὐτῶν πρέμνου, στρεφόμενα πρὸς τὸν πρῶτον αὐτοῦ ἥλιον, εἰς τὰ φύλλα ἅτινα ἠμῖνοιόγοντο ὑπὸ τὴν θερμότητα τῆς ἡμέρας καὶ ἀνέμενον τὴν ἐπαύριον νέαν ἱμαξίδα, εἰς τὴν ἠδεῖαν θερμότητα ἀέρος χλιαροῦ, ἕνεκα τῆς ἐκπνοῆς τοῦ ἔαρος, εἰς ἀπάσας τὰς ἐτησίας ὑποσχέσεις τῆς γῆς, ὁ Ἐδμόνδος παρῆχε τὴν ψυχὴν του πρὸς σύγκρισιν.

Τὰ ἀνθη ταῦτα, τὰ ἀσθενῆ ἔτι καὶ ἅτινα ἐκάστη ἡμέρα καθίστα μεγαλύτερα καὶ εὐωδέστερα, τὰ φύλλα ταῦτα, ἅτινα ἦσαν κορύναι ἔτι καὶ ἅτινα ταχέως θὰ ἔρριπτον περὶ ἐαυτὸν τὴν σιάν, ἡ χλιαρὰ αὕτη διαπνοὴ κόσμου, ἐξερχόμενου τοῦ χειμῶνος, πάντα ταῦτα ἦσαν ἐκεῖνος, ἦσαν ἡ εἰκὼν τῆς εὐτυχίας, ἣν ὁ Θεὸς παρεσκεύαζεν αὐτῷ, καὶ τῶν γλυκῶν ἐλπίδων, ἄς τῷ ἐπέτρεπε νὰναλάβῃ.

Ἐν βλέμμα τῆς Ἀντωνίνης περιέλειε πάντα ταῦτα τὰ ἑαρινὰ θαύματα, καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἠσθάνετο τὸν ἔρωτα, τὴν ζωὴν ταύτην τῆς ψυχῆς, εἰσερχόμενον ἐν αὐτῷ μετὰ τῆς ὑγείας, τῆς ζωῆς ταύτης τοῦ σώματος.

Τὸ αἶμα αὐτοῦ ἐκυκλοφορεῖ ἀκόπως ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτοῦ. Ἀνέπνεεν ἐλευθέρως. Ἐθεώρει εὐχαρίστως πάντα τὰ περιστοιχοῦντα αὐτόν. Ἐφαίνετο λέγων εἰς τὰ τρέχοντα παιδία: «Ἐντὸς ὀλίγου θὰ δύναμαι νὰ κάμω καθὼς σεῖς!» Ἡ εὐτυχία αὐτοῦ ἦτο ἀνύποπτος καὶ ἐβάδιζε πρὸ αὐτοῦ, ὅπως τῷ δεικνύῃ τὸν δρόμον. Ἦτο ὁ κατακτητῆς, οὐτινος προηγούντο αὐλοὶ καὶ σάλπιγγες τοῦ θριάμβου. Τὰ πάντα ἔψαλλον ἐν αὐτῷ καὶ περὶ αὐτόν.

Ἦκουεν ἡχοῦσας φωνὰς μέχρι τότε ἀγνώστους. Οἱ δέκα μῆνες, οὓς εἶχε ζῆση πλησίον τῆς συζύγου του, ἐξηφανίζοντο ὡς στιγμὴ ἐνώπιον τῶν μακρῶν ἐτῶν, ἅτινα τὸ μέλλον ὑπισχνεῖτο αὐτῷ. Ὁ ἔρωτος, ὃν εἶχεν αἰσθανθῆ πρὸς αὐτήν, τῷ ἐφαίνετο μὴδὲν ἀπέναντι ἐκείνου, ὅστις ἐξωγόνηεν αὐτόν. Ὡνειροπόλει πλησίον τῆς Ἀντωνίνης, ὡς ὄνειροπολεῖ τις πλησίον ὠραίας μνηστῆς, οὐδὲν ἀποκαλυψάσης ἔτι ἐξ ὅσων δύναται νὰ προσενέγκῃ ἐκείνῳ, ὃν ἀγαπᾷ.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο μᾶλλον ἢ ἔρωτευμένος. Ἦσθάνετο ἑαυτὸν ποιητῆν. Αἱ ἐντυπώσεις αὐτοῦ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς ψυχῆς του ἐν στροφαῖς ὄλαις ὁμοιοκαταλήκτοις καὶ ὠμολόγει ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρχε τόσοσ περιχαρής.

Νὰ πιστεῦσῃ τὸν βίον του ὠρισμένον καὶ τὸ μέλλον περιεκεκλεισμένον ἐντὸς δύο ἐτῶν, νὰ λέγῃ καθ' ἐκάστην ἡμέραν παρερχομένην: «Ἀκόμη ἐν βῆμα βέβαιον πρὸς τὸν τάφον,» νὰ ὑποστῇ ἐκ προκαταβολῆς ὅ,τι θὰ ὑφίστατο ἡμέραν τινὰ, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ κατέλιπε τὴν ζωὴν, τὴν νεότητα, τὴν μητέρα του, γυναικᾶ ἀγαπωμένην, καὶ ν' ἀναγεννηθῇ αἰφνης καὶ νῆρξῃται ἐκ νέου ἐλπίζων, ναυαγὸς ἀπολωλὼς νὰ ἐξεγερθῇ αἰφνης ἐπὶ ἀκτῆς ἀνθηρᾶς, ἐν μέσῳ πικρῶν τῶν γοητειῶν τῆς φύσεως καὶ τῆς ψυχῆς, δὲν ἦτο τῷ ὄντι εὐτυχία ὑπερτέρα πάσης ἐκφράσεως, καὶ νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἀχάριστος καὶ ἱερόσυλος;

Ἡ μικρὰ οἰκία τῆς ὁδοῦ Νικαίας καὶ αὕτη ἐπίσης ἄφινε νὰ ἐκχύνεται ἡ χαρὰ, ἣν ἐστέγαζεν. Τὰ παραθύρα ἠνοίγοντο φαιδρὰ εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐπεδείκνυον αὐτῷ κἀνίστρα ἐξ ἀνθῶν. Τὸ αἰγόκλημα ἀνεῖρπε κατὰ μῆκος τῶν τοίχων αὐτῆς, καὶ ὁ διερχόμενος διαβάτης δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ παρατηρήσῃ τὴν λευκὴν ταύτην οἰκίαν μὲ τὰ πράσινα δικτυωτά, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέφυγε καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἄσμά τι, ὡς ἐκ φωλεᾶς πτηνῶν.

Οὐδέποτε ἐθεάθησαν τόσοσ ἄνθρωποι εὐτυχεῖς ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην. Τὰς ἡδονὰς, ἄς ὁ Ἐδμόνδος εἶχε μόνον ἐν ἀναμνήσεσι καὶ ἐλπίσιν, ὁ Γουσταῦος τὰς εἶχε πραγματικάς. Ἀφοῦτου εἶχε νυμφευθῆ τὴν Λαυρεντίαν, ἠρώτα ἑαυτὸν πῶς ἠδυνήθη

νά ζῆ πρὶν τὴν γνωρίση. Ὁ ἔρωσ οὗτος νέος, ἀφελής, διακαής, οὐτινος ἐλάμβανε τὴν πρώτην διάχυσιν ἐν τοῖς κόλποις φύσεως νεαρῶς ὡς αὐτός, πλήρους ἀκτίνων, ἀρωμάτων καὶ ἀσμάτων, καθίστα αὐτῷ καταληπτὰ αἰσθήματα κοιμώμενα ἐν αὐτῷ καὶ ἄτινα μία λέξις εἶχεν ἀφυπνίση.

Καθ' ἐκάστην πρωΐαν ὁ Γουσταῦος ἵππευε μετὰ τῆς συζύγου του, ἀπὸ τοῦ παρθύρου των δὲ ἡ Ἀντωνίνα καὶ ὁ Ἐδμόνδος, μὴ δυνάμενοι ἀκόμη νὰ τους συνοδεύωσι, τοὺς παρηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἕως ἴδωσιν αὐτοὺς ἐξαφανιζομένους ἐν τῷ νέφει τοῦ κονιοροτοῦ, ὃν ἀνύφουν οἱ ἵπποι αὐτῶν.

Ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ μουσικὴ ἦσαν κατόπιν αἱ δύο μεγάλαι ἀσχολίαι τῆς ἡμέρας. Ὁ Οὐγκώ, ὁ Λαμκρτίνος καὶ ὁ Μυσσέ ἦσαν οἱ εὐνοούμενοι ποιηταί. Ὁ Σουμπερ, ὁ Βέμπερ καὶ ὁ Σκουδῶ ἦσαν οἱ ἀγαπητοὶ μουσουργοί.

Ὅτε μὲν ἡ Λαυρεντία διὰ τῆς εὐστρόφου καὶ λιγυρῆς φωνῆς τῆς, ἀνεγίνωσκεν ἕνα τῶν μελαγχολικῶν ῥεμβασμῶν τῶν τριῶν ποιητῶν, ὅτε δὲ ἡ Ἀντωνίνα διὰ τῆς ἠδείας καὶ συμπαθοῦς φωνῆς τῆς ἤδεν ἢ τὴν *Serenade* ἢ τὸ *Nhema της Παρθένου*, τὴν ἀπλὴν ταύτην μελωδίαν, τρυφερὰν ὡς ἄσμα τῆς καρδίας, ἀπλὴν ὡς ἐκκλησιαστικὸν ὕμνον.

Ἐκαστον τούτων ἔριπτε τὸν Ἐδμόνδον εἰς ἕκστασιν ἀπεριγράφτων. Ἀνταπεκρίνοντο ταῦτα τόσον καλῶς πρὸς ὅ,τι ἠσθάνετο ὁ ἔρωσ, ἡ πίστις ἦσαν τόσον ἀληθῆ ἐν αὐτῷ ἢ ἐρωτικὴ ἢ ἡ θρησκευτικὴ μελωδία εὕρισκε τόσῳ ταχέως μίαν ἀδελφὴν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ νεανίου, ὥστε ἐπίστευεν, ὅτι δύναται νὰ ζῆ αἰωνίως ἐν τῇ ἡρέμῳ ταύτῃ ἀπασχολήσει τῶν ἡμερῶν του.

Ἡ Ἀντωνίνα καὶ ἡ Λαυρεντία ἦσαν συνδεδεμέναι διὰ στενῆς φιλίας. Εἶχον καταστῆ αἱ ἐμπιστοὶ ἀλλήλων. Δύο νεανίδες, ἀρτίως νενυμφευμέναι, ἔχουσι τοσαῦτα νὰ εἴπωσιν, ὅταν γινώσκωσιν ὅτι δύναται τὰ πάντα νὰ ἐμπιστευθῶσιν ἀλλήλαις, ὅταν αἱ καρδίαι των συμπαθῶσιν ἀμοιβαίως, ὅταν ὁ ἔρωσ, ὃν αἰσθάνονται εἶναι ἀγνός! Οὐδὲν χαριέστερον τῶν ἐσπερινῶν συνδιαλέξεων των καὶ τῆς ἀφελοῦς ἀφηγήσεως τῶν νέων ἐντυπώσεων των. Ἡ Ἀντωνίνα εἶχεν ἀφηγηθῆ τῇ Λαυρεντίᾳ πῶς ἐγνώρισεν τὸν Ἐδμόνδον, πῶς ἡ νόσος, ὑπ' ἧς ἦτο προσβεβλημένος, εἶχε πληρῶσεν αὐτὴν ἠδῆος οἴκτου πρὸς αὐτόν, πῶς εἶχε νομίση ὅτι διεΐδεν ἐν τῇ μετὰ τοῦ νεανίου συναντήσῃ τῆς συμβουλῆν τῆς θείας Προνοίας, τιθεμένης ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς τὸ μέλλον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τὴν εὐθύνην τῆς εὐτυχίας του κατὰ τὰς ἡμέρας, ἃς εἶχε νὰ ζήσῃ.

— Ὁ σύζυγός σας, Λαυρεντία, ἔκκαμπε πάντα ταῦτα, ἔλεγεν ἡ Ἀντωνίνα· αὐτὸς μὲ ἠνάγκασε νὰ λάβω αἴφνης τὴν ἀπόφασιν ταύτην, νάνηκω εἰς τὸν Ἐδμόνδον ἢ νὰ μὴ ἀνήκω εἰς κανένα. Εἰς τὸν Γουσταῦον ὀφείλω τὸν γάμον μου... Δυστυχῆ Ἐδμόνδε! δὲν ἤξευρα ἀκόμη ἐάν τον ἀγαπῶ μία λέξις με ἐφώτισε, καὶ τῶρα

εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν δι' ὅ,τι ἔπραξα. Ἐνοεῖτε, αὐτὸς ὅστις ἔμελλε νὰ ζήσῃ δύο μόνον ἔτη, αὐτὸς τὸν ὁποῖον εἶχα ὑπανδρευθῆ με τὴν μοιραίαν αὐτὴν πεποιθήσιν, ὅτι θά με ἄφινε ταχέως χήραν, ἰδοὺ ὅτι ἐσώθη, ἰδοὺ ὅτι τὸ μέλλον τῶν ἄλλων μᾶς ἀνήκει, ἰδοὺ ὅτι μακρὰ ἔτη ἔχομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ὅτι ὁ ἡμέτερος ὀρίζων ἀνανεοῦται. Ἀμφότεροι νέοι, ἀμφότεροι πλούσιοι, ἀγαπώμενοι ὡς τὴν πρώτην ἡμέραν, περισσότερον ἴσως, ἔχοντες φίλους ὡς ὑμᾶς, πατέρα ὡς τὸν ἰδικόν μου, μητέρα ὡς τὴν κυρίαν Δεπερέ, τί ἠδυνάμεθα νὰ ἐπιθυμήσωμεν καὶ τί δυνάμεθα νὰ φοβηθῶμεν.

— Οὐδὲν τρώντι, εἶπεν ἡ Λαυρεντία.

— Οὕτω δὲν θὰ χωρισθῶμεν, θάπατελέσωμεν μίαν μόνην οἰκογένειαν. Τὸ θέλετε; Οἱ σύζυγοί μας ἀγαπῶνται ὡς δύο ἀδελφοί.

— Θάγαπώμεθα ὡς δύο ἀδελφαί, ὑπέλαθεν ἡ κυρία Δωμῶν, ἀπαζωμένη τὴν Ἀντωνίαν.

— Θὰ καταλίπωμεν τὸν τόπον τοῦτον, ἐξηκολούθησεν αὐτῇ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δεμορτῶν ἀγαπῶσι τὴν ἀλλαγὴν. Θὰ ταξιδεύσωμεν, οὐδὲν μᾶς ἐμποδίζει· θὰ κολοουθήσωμεν τὰς χελιδόνας· θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς πανταχοῦ, ὅπου δύναται νὰ ζῶσι τέσσαρες, ἀγαπῶνται καὶ νὰ το λέγωσι πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἀνεμιγνύετο συχνότατα εἰς τὰς οἰκείας ταύτας συνδιαλέξεις, καὶ ἡ ἀγία μήτηρ, ἧς ἡ ζωὴ ὑπῆρχεν ἐν τῷ βίῳ τοῦ υἱοῦ τῆς, οὐδὲν ἄλλο ἐζήτηε παρὰ νὰ μὴ τους ἀφήσῃ, γινώσκουσα, ὅτι θὰ εὕρισκετο καλῶς πανταχοῦ, ὅπου θὰ ἦτο ὁ υἱός τῆς.

Ὁ κύριος Δεβῶ εἶχεν ἐφαρμόσῃ ἐπὶ τοῦ Ἐδμόνδου θαυμασίαν θεραπείαν. Καθ' ἐκάστην ἡ ὑγεία τοῦ ἀσθενοῦς καθίστατο ὀρατὴ· αἱ παρειαὶ αὐτοῦ ἐχρωματίζοντο, πᾶς πυρετός εἶχεν ἐκλίπη, ὁ ὕπνος του ἦτο ἡσυχος. Μόνον τὸ πνεῦμα εἶχε διατηρήσῃ χροιάν τινα ὀλίγον μελαγχολικὴν, τελευταίαν ἀντανάκλασιν τοῦ ἐξαφανιζομένου νοσήματος.

Εἶχον παρέλθῃ τέσσαρες μῆνες ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ κυρίου Δεβῶ ἐν Νικαίᾳ, ὅτε ἡμέραν τινὰ εἶπε τῷ Ἐδμόνδῳ:

— Αἱ, τώρα εἰσθε τετραπνευμένους· ἐγὼ ἐπιστρέφω πλησίον τῶν ἄλλων μου ἀσθενῶν, τοὺς ὁποίους ἀφῆκα χάριν ὑμῶν.

Ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἡ Ἀντωνίνα παρετήρησαν ἀλλήλους.

— Οὐδὲν ὑπάρχει πλέον τὸ ἐπίφοβον; ἠρώτησεν ἡ νεκρὰ γυνή.

— Οὐδὲν, σοὶ το ἐπαναλαμβάνω.

Ὁ ἀπὸ τῶν Παρισίων δὲν εἶναι πλέον ἐπίφοβος εἰς τὸν Ἐδμόνδον;

— Ὅχι.

— Λοιπὸν τί μᾶς ἐμποδίζει νὰναχωρήσωμεν μαζῇ σας;

— Τοῦτο θὰ μοι νῆχαρίσται πολὺ τέκνα μου.

— Οὐδὲν μᾶς κρατεῖ ἐνταῦθα, οὔτε ἡμᾶς, οὔτε τὸν Γουσταῦον, οὔτε τὴν σύζυγόν του, μὴ ἀποχωρισθῶμεν ὑμῶν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ,

τοῦτο θὰ μᾶς ἔφερον ἴσως δυστυχίαν.

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν ὅλοι τότε!

— Ναί, βιάζομαι νὰ ἐπανίδω τὸ μικρόν μας δωμάτιον, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ συζύγου τῆς, τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὅπου τόσον ἠγαπήθημεν καὶ ὅπου θάγαπώμεθα ἀκόμη, αἱ;

Ἐν φίλημα ἐδόθη ὡς ἀπάντησις.

Συμφωνήθη ὅτι ὁ Γουσταῦος καὶ ἡ Λαυρεντία θὰ κατοῦσαν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐάν ἦτο δυνατόν· εἰδεμῆ ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ, ἐν ἧ ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἡ Ἀντωνίνα, καὶ ὅτι δὲν θάπεχωρίζοντο πλέον ἐν Παρισίοις ὡς καὶ ἐν Νικαίᾳ.

Ἀμέσως ἐγένοντο αἱ προπαρασκευαί πρὸς ἀναχώρησιν, δύο δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην δύο ταχυδρομικαὶ ἀμαξίαι ἀνέμενον τὰς δύο οἰκογενείας πρὸ τῆς θύρας τῆς μικρῆς οἰκίας.

Ἡ Ἀντωνίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ δάκρυά τινα, καταλείπουσα αὐτὴν. Εἶχεν οἰοῦναι προαίσημα ὅτι κατέλιπεν αὐτῇ μέρος τῆς εὐδαιμονίας αὐτῆς. Ἐχομεν ἀνάγκην νὰ ἐξηγήσωμεν ἀπάσας τὰς ἀναμνήσεις, ἃς ἄφινεν ἐκεῖ καὶ αἰτίνας προσμειδίων αὐτῇ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς;

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Λαυρεντίαν, κληρονομήσασαν τὰς νομαδικὰς ἔξεις τοῦ πατρός τῆς, οὐδέποτε ἐπόθει τὸν τόπον, ὃν ἄφινεν.

— Μῆτέρ μου, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ἐδμόνδος εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ, εἶπέ ὅτι θέλεις νὰ διέλθῃς ἐκ Τοῦρ, ἐπανερχομένη εἰς Παρισίους.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεπερέ.

— Διότι ἔχω νὰ ἐκτελέσω ἐν προσκύνῃν ἐκεῖ.

Ἡ κυρία Δεπερέ συνεμορφώθη πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ ἔφθασεν εἰς Τοῦρ.

Κατερχόμενος ἐκ τῆς ἀμάξης, ὁ Ἐδμόνδος εἶπεν εἰς τὸν Γουσταῦον, ὅστις δὲν τον εἶχεν ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ὑπέθεσε διατί ὁ Ἐδμόνδος ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς Τοῦρ:

— Δὲν ἔχεις νὰ εἴπῃς τίποτε εἰς τὴν Νισσέτταν;

— Θὰ τὴν ἴδῃς; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ναί, τῆς το χρεωστῶ.

— Σπρίγξε τὴν χεῖρά τῆς ἐκ μέρους μου, ἰδοῦ.

— Δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζῇ μου;

— Καλλίτερον νὰ μὴ με ἴδῃ πλέον.

Ὁ Ἐδμόνδος ἠρώτησε περὶ τῆς δεσποινίδος Καρλόττας Τουσσαίν. Ὑπέδειξαν αὐτῷ τὴν ὁδόν, ἐν ἧ εὕρισκετο τὸ κατάστημά τῆς, ὅπου μετέβη.

Εὕρισκετο ἐν τῇ ὁδῷ * * *, μικρὸν κατάστημα φιλαρέσκως ἀπλοῦν, οὐτινος τὰ ἐμπορεύματα συνίσταντο ἐκ κερυφάλων, κεντημάτων, ταινιῶν παντός εἶδους.

Πρὶν ἢ εἰσέλθῃ, ὁ Ἐδμόνδος παρετήρησε διὰ τῶν ὑέλων τοῦ καταστήματος.

Ἡ Νισσέττα ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον. Ἡ ἀτυχὴς νέα ἦτο πολὺ ὠχρὰ καὶ ἐμελανειμόνει, ὡς εἰ διετέλει ἐν πένθει. Εἰργάζετο.

— Ὅποσα συνέβησαν, ἔλεγε καθ' ἐκυ-

τὸν ὁ Ἐδμόνδος, ἀφότου τὴν εἶδον τελευταῖον ἐργαζομένην οὕτως, εἰς τὸ παρὰ θυρον! . . .

Εἰσῆλθεν.

Ἀκούσασα βήματα, ἡ Νισσέττα ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀναγνωρίσασα δὲ τὸν Ἐδμόνδον, ἀφῆκε κραυγὴν.

Ὁ Ἐδμόνδος προύχρησε πρὸς αὐτὴν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ ἡ Νισσέττα ἐρρίφθη εἰς αὐτάς, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πλημμυροῦντας ὑπὸ δακρῶν.

Οὐδὲν εὐγλωττότερον τῆς συγκινήσεως ταύτης.

— Πῶς ἔχετε, Ἐδμόνδε; εἶπεν ἡ Νισσέττα, συνελθοῦσα ὀλίγον καὶ μὲ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ Γουσταῦου.

— Ἐθεραπεύθην, ἀγαπητὴ Νισσέττα, ἐσώθην.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Πόσον εὐχарιστῶ τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο.

— Εἶσθε μόνος ἐδῶ;

Μετὰ τῆς Ἀντωνίνης καὶ . . .

— Καί; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα ὠχρῶσασα ἀκουσίως.

— Καὶ τῆς μητρὸς μου.

Ἐκ τοῦ ἀκουσίου τόνου, ὃν ὁ Ἐδμόνδος ἔδωκεν εἰς τὴν ἀπόκρισίν του, ἡ Νισσέττα ἐνόησεν ὅτι ὁ Γουσταῦος εὕρισκετο ἐν τῇ πόλει μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος θὰ το ἔλεγεν αὐτῇ, ἐὰν δὲν τὴν ἔβλεπεν ὠχρῶσαν.

— Ἐπιστρέφετε εἰς Παρισίους; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ἀμέσως. ἠθέλησα νὰ σταματήσω εἰς Τούρ, διὰ νὰ σας ἀσπασθῶ, Νισσέττα μου καλή, καὶ νὰ σας εἶπω πόσον σας ἀγαπῶ πάντοτε.

— Δὲν παρέρχεται ἡμέρα, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι σὰς καὶ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖόν σας ἔβλεπα τόσον συχνά. Ἐνθυμεῖσθε τὰ μικρὰ μας γεύματα τῆς ὁδοῦ Γοδῶ; Ἦτο ὁ καλὸς καιρὸς, δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον.

Καὶ ἡ Νισσέττα ἠσθάνθη ἐκ νέου τὰ δάκρυα ὑγραίνοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐδέσποζε τῆς συγκινήσεώς του, βλέπων δὲ τὴν λύπην τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, ἠρώτα ἐκυτὸν πῶς ὁ Γουσταῦος εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ.

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, εἶπεν ἡ Νισσέττα σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της. Ἡ μήτηρ σας, ἡ σύζυγός σας εἶναι καλὰ, καὶ σας ἀγαπῶσι πάντοτε;

— Ναί.

— Ἔστε εὐτυχεῖς, Ἐδμόνδε; εἶναι μία ἐκ τῶν προσφιλεστάτων μου εὐχῶν.

— Καὶ σεῖς, Νισσέττα, εἶσθε εὐτυχῆς ἐδῶ;

— Ναί, ὑπέλαβεν αὐτὴ στεναζούσα εὐτυχῆς ὅσον δύναμαι. Ἡ Καρλόττα εἶναι καλὴ κόρη, τὸ μικρὸν ἐργαστήριόν μας γνωστόν; ναί, εἶμαι εὐτυχῆς.

Οὐδὲν ἀλγεινότερον τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἡ Νισσέττα ἀπήγγειλε ταῦτα.

Καθ' ἄπασαν τὴν συνδιάλεξιν ταύτην τὸ ὄνομα τοῦ Γουσταῦου οὐδ' ἀπαξ εἶχεν

ἀπαγγελθῆ; ἀλλ' ἐὰν δὲν ἦτο ἐπὶ τῶν χεῖλέων, ἦτο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Νισσέττας.

ὑπερεπεθύμει ὅπως ὁ Ἐδμόνδος τῇ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ἐραστοῦ; ἀλλ' ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐτόλμησε, φοβούμενος μὴ τῇ προξενήσῃ λύπην ὑπερβολικὴν, καθόσον δὲν θὰ παρέλειπεν αὐτὴ νὰ τον ἐρωτήσῃ περὶ αὐτοῦ, καὶ βεβαίως, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦτο εὐτυχῆς, θὰ ἐμάνθανε πράγματα, ἅτινα θὰ τὴν ἐλύπουν.

Ὅτε αἱ δύο ταχυδρομικαὶ ἄμαξι κατέλειπον τὴν πόλιν, γυνὴ πεπλοφόρος ἐκρύβη ὀπισθεν ἐνός τῶν πρώτων δένδρων τῆς ὁδοῦ, ὅπως μὴ γείνη ὄρατὴ εἰς τοὺς εὕρισκομένους ἐντός αὐτῶν, ἀλλ' ὅπως δύναται νὰ τοὺς ἴδῃ.

— Εἶδες; ἠρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος χαμηλοφώνως τὸν Γουσταῦον.

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος ἐν συγκινήσει τὴν Νισσέτταν, δὲν ἔχει οὕτω;

— Μετεβλήθη πολὺ!

— Δυστυχῆς μικρά! ἐψιθύρισε ὁ Γουσταῦος.

Καὶ δάκρυ ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἀιτήγημα

[Συνέχεια.]

Ὁ Ραοὺλ ἤνοιξε τὸ παράθυρον, ὅπως εἰσέλθῃ ἀπὸ τοῦ φῶς, ἐν ἔλλειψει ἡλίου.

Ἦδη οἱ ὑψηλοὶ πλάτανοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ χλωρῶν παραφυάδων. Οἱ πυργῖται φλύκροι ἐπήδων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον φρικιῶντες; ὁ ἥλιος, καίτοι κεκαλυμμένος ὑπὸ μεγάλων θυελλωδῶν νεφῶν, ἦτο θερμὸς, ὡς συμβαίνει ἐνίοτε κατὰ τὸ ἔαρ, καὶ ἐπωφελοῦμενοι τῆς θερμότητός του, γέροντες ναυτικοὶ ἀπόμαχοι, φέροντες μεταλλία καὶ παρασσημα, κυρτοὶ, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν χονδρῶν ράβδων των, περιεπάτουσαν βραδέως. Ἐνίοτε ἴσταντο κινουντες τὴν κεφαλὴν καὶ χειρονομούντες, εἶτα δὲ ἀνελάμβανον τὸν μονότονον περιπατόν των ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρις τῆς ἄλλης ἄκρας τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ραοὺλ ἐνόμιζεν ὅτι τοὺς ἀνεγνώριζεν, ὅτι ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οὓς ἄλλοτε ἔβλεπεν, οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι γέροντες, οἱ ἔχοντες τὸ αὐτὸ βάδισμα, τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν — καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς τὰς αὐτὰς ρυτίδας, ἀφανιζομένας κάτωθεν οὐλῶν καὶ ἀγαθῶν μειδιαμάτων. Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ, ἡ ἔξενόδοχος, πάντοτε ἡ ἴδια, ὑψηλὴ ὠραία Παρισινή, ξανθὴ καὶ εὐτραφής, ἔχουσα τοὺς δακτύλους κεκαλυμμένους ὑπὸ δακτυλίων, τὸν ἠρώτησε μὲ τὸ αἰώνιον μειδιάματά της, ἐὰν ἡ «κυρία» θὰ ἤρχετο ταχέως.

«Ἡ κυρία!» τὸ μικρὸν ἐκεῖνο εὐθραστον ὄν, τὸ ἔχον τοὺς μεγάλους κυανοφάκους ὀφθαλμοὺς, ἰδοὺ τί ἔλειπεν, ὅπως φωτισθῆ καὶ φαιδρυνθῆ τὸ δωματίον τοῦ

πρώτου πατώματος καὶ ἡ Βρέστη ὀλόκληρος ὑπὸ τὴν αἰωνίαν αὐτῆς ὀμίχλην.

Ἄλλ' ἡ κυρία δὲν θὰ ἤρχετο ταχέως. — Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τῇ εἶπεν.

— ὦ! τρεῖς ἡμέραι δὲν εἶναι πολὺ.

Πράγματι, τρεῖς ἡμέραι διέρχονται τὸσον ταχέως. . .

Καὶ ὅμως τὴν ἐπαύριον τὸ πρωί, μετὰ νύκτα ὀλόκληρον ἀγρυπνίας, ἐζήτησεν ἀδειαν τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρῶν καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς βραδείας ἀμαξοστοιχίας τῆς Βρετάνης, ἧς ἡ ταχύτης σχεδὸν ἐξισοῦται μὲ τὴν τῶν ἄλλοτε ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν.

— Λανδιβίζιον! Θιγόνεον! Πλεβερχρίστον! ἀνεφώνει ὁ ὀδηγὸς εἰς ἕκαστον σταθμὸν, καὶ τὰ ἀρχαῖα ταῦτα ποιητικὰ καὶ ἄγρια ὀνόματα, ἠρέθιζον τὰ ὦτά του, ἐνθυμίζοντα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὅτι εὕρισκετο ἀκόμη ἐν Βρετάνῃ.

Εἰς Μάνσιν ἡ καρδία του ἤρξατο σφοδρότερον πάλλουςα. Ἐν τῷ σταθμῷ τούτῳ πάντες οἱ ἐπιβάται ὠμίλουν περὶ Παρισίων, καὶ ἠκούετο σχεδὸν ὁ μεμακρυσμένος θόρυβός των. Μετὰ τὰς Ρέννας ἡ ἀμαξοστοιχία κατ' εὐθείαν ἐλαύνουσα ἤρξατο ἀναπτύσσουσα ταχύτερον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του σειρὰς λεπτῶν καὶ ὑψηλῶν λευκῶν, φουμένων εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ, τηλεγραφικοὺς στύλους, οἰκίας, τάρρους, καὶ ἡ ταχέια αὐτὴ παρέλασις σκοτεινῶν ἀντικειμένων ἐν τῇ διαυγεῖ νυκτὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ἀπεκοίμιζε. . .

Τέλος περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, ἀφοῦ ἐπίστευσε ὅτι οὐδέποτε θὰ φθάσῃ, πλήρης συγκινήσεως κατήρχετο ταχέως τὴν κλίμακα τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγνώριζε τί ἐσκέπτετο. Κατήλθε πυρετωδῶς τὰς βαθμίδας, πλήρης χαρᾶς καὶ πηδήσας εἰς ἀμαξὴν, ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλιέρ. Ἐκεῖ δὲ κατόπιν πολλῶν κωδωνισμῶν, θορύβου θυρῶν ἀνοιγομένων καὶ κλειουσῶν, βημάτων ὑποκώφων καὶ φωνῶν ἐκπλήξεως, εἰσῆχθη εἰς τὴν οἰκίαν του παρὰ τοῦ ὑπέρτερου Πέτρου, ἀρχαίου ναύτου; μὴ ἀκούων δὲ τὰς συστάσεις του ἔτρεξε πρὸς τὸν θάλαμον, ὅπου ἡ λάμψις νυκτερινῆς λυχνίας τὸν ὠδήγει.

Ἡ Χριστίνα ἐκοιμήτο βαθέως; εἰς τῶν βραχιόνων της ἐκρέματο ἔξω τῆς κλίνης, ἐπὶ δὲ τοῦ τάπητος ἐκεῖτο βιβλίον ἐκφυγόν τῆς ἀδυνατοῦ χειρὸς της, ἡ ἀναπνοή της ἦτο βεβιασμένη, τὸ δὲ ὠχρὸν πρόσωπόν της ἐφαίνετο συσπῶμενον, ἕνεκα δυσσεπασμένου ὀνείρου. Καὶ ὅμως πόσον ἦτο ὠραία καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμῃ τῇ γλυκείᾳ καὶ μύρα ἀποπνεούσῃ ἀταξία, ἐν μέσῳ τῶν συνεσπασμένων σινδῶν, τοῦ κοιτανθέντος προσκεφαλαίου, τῶν τῆδε κἀκεισε ἐρριμένων ἐπὶ τῆς κλίνης νυκτερινῶν ἐνδυμάτων!

Ὁ Ραοὺλ προεχώρησεν ἡσύχως, ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν, ὅπως ἀρπάσῃ τὴν λεπτὴν ταύτην χεῖρα, τὴν ἐνουμένην πρὸς στρογγύλον βραχιόνα διὰ λεπτοτάτου καρπού, ἀλλ' αἴφνης ἔστη.

Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο πρέπον νὰ εἰσ-

έλθη τοσοῦτον ἀποτόμως καὶ ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἀποσυρθῆ· ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸ θάρρος.

— Χριστίνα, Χριστίνα! ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως.

Πάραυτα ἡ κοιμωμένη ἀφυπνίσθη, στρέφουσα βλέμματα ἄγρια, ὡς πτοηθεῖσα· ἀλλ' ἀμέσως κλαίουσα καὶ γελῶσα συνάμα, ὡς οὐρανὸς τοῦ Ἀπριλίου, τῷ ἔτεινε τοὺς βραχίονας.

— Ραούλ, Ραούλ μου, τῷ ἔλεγεν, εἶσαι σύ.

Ἄλλ' οὗτος ἦτο ἤδη πλησίον της, καλύπτων αὐτὴν διὰ παραφόρων φιλημάτων, ὡς τὴν προτεραίαν τὴν φωτογραφίαν της.

Κατόπιν, παρελθούσης τῆς πρώτης διαχύσεως, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίνης, κρατῶν δὲ διὰ τῶν δύο χειρῶν τοῦ τὴν μικρὰν τῆς γυναικὸς τοῦ χεῖρα, παρετήρει αὐτὴν μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς καὶ μειδιῶντας συγχρόνως, καὶ περιορίζετο εἰς θωπεΐας, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ἐκ τῆς συγκινήσεως. Τὴν προτεραίαν ἀκόμη ἐνόμιζεν ὅτι μετὰ τριετῆ ἀπουσίαν εἶχε τόσα νὰ εἶπη, τόσα νὰ ἀκούσῃ.

Καὶ τώρα τὰ λεπτὰ πκρήρχοντο ἐν σιγῇ, καὶ ἡ αὐγὴ ἤρξατο φωτίζουσα τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, ἐνῶ οὗτοι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δὲν εἶχον προφέρει ἢ τὰ ὀνόματά των,

— Ραούλ!

— Χριστίνα!

βεβυθισμένοι ἐν τῇ εὐτυχῇ ταύτῃ στιγμή, ἦν ἐπεθύμουν νὰ διαωνίσωσιν.

Ἄλλ' ἐν τῷ βλέμματι τῆς Χριστίνης, ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου της, ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς, ἀπέμεινε χροιά τῆς ἀίνιγματώδους θλίψεως, ἥτις ἐδίδεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της παραδόξον λάμψιν.

Καὶ ὁ Ραούλ, πτοηθεὶς ἐκ τούτου, τῇ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν, ἦν εἶχεν ἔτοιμον ἀφ' οὗτου ἔφθασεν εἰς Βρέστην καὶ τὴν ὁποῖαν αἱ θωπεΐαι εἶχον ἀποδιώξει πρὸς στιγμήν :

— Πόσον εἶμαι ἐγωῖστίς, Χριστίνα μου! δὲν σκέπτομαι παρὰ τὴν εὐτυχῇ ταύτην στιγμήν, καὶ τίποτε περιπλέον! Σὲ βλέπω, σὲ αἰσθάνομαι πλησίον μου, νομίζω ὅτι ὄνειρεύομαι μετὰ τосαῦτα τέλος ἔτη, καὶ διὰ τοῦτο δὲν παρετήρησα ἀκόμη ὅτι ὑποφέρεις, διότι μοῦ τὸ ἀπέκρυψεν ἡ χαρὰ. Εἶπέ μοι, τί ἔχεις ἀγαπητή μου. Καθησύχασέ με, σὲ παρακαλῶ, τὸ δέρμα σου καίει, τὰ χεῖλη σου εἶναι ὠχρά, ἔχεις πυρετόν, εἶπέ μοι τί ἔχεις; μήπως μοῦ ἔκρυψες τίποτε;

— Πόσον εἶσαι τρελλός, φίλε μου, σὲ βεβαιῶ δὲν ἔχω παρὰ ὀλίγον πυρετόν καὶ κόπωσιν, ἀρκετὰ ἐνοχλητικά, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλ' ὄχι κινδυνώδη· ἔπειτα μήπως σκέπτομαι τὴν ἀσθενειάν μου τώρα. Ὁμίλει, ὀμίλει ἀκόμη διὰ νὰ ἀκούω τὴν φωνὴν σου.

— Καὶ ὁ ἰατρὸς τί λέγει;

— Ἄς μὴν ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, σὲ παρακαλῶ. Ἄφησέ με νὰ σὲ παρατηρήσω! Πόσον εἶσαι ὠραῖος πάντοτε· ἐμαύρισε ὀλίγον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί σου!

ᾠ! Διατί με ἀφήκες μόνην! Πόσας ὠραίας ἡμέρας ἔχασαμεν.

— Θὰ ἔχωμεν πολλὰς εἰς τὸ μέλλον, τὸ παρελθὸν εὐκόλως λησμονεῖται.

— Εἶθε! εἶπεν ἡ Χριστίνα μετ' ἀγρίας ἐκφράσεως.

— Τί λέγεις;

Αὐτὴ ἐφάνη πρὸς στιγμήν ταραχθεῖσα καὶ δισταζούσα, εἶτα δὲ μειδιῶσα λυπηρῶς :

— Κανένα ἀπὸ τὰ βράσανα τῆς καρδίας, εἶπε δὲν λησμονεῖται. Σεῖς οἱ ἄνδρες δὲν γνωρίζετε ὅλας τὰς θλίψεις τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἐπειδὴ ἔχετε τὴν κίνησιν, τοὺς ἀγῶνάς σας, τὰς εὐχαριστήσεις.

Ἄλλὰ δι' ἡμᾶς τίποτε δὲν ἀλλάσσει· ἡ οἰκία μένει ἡ ἰδία ἀλλὰ θλιβερά· ἔπειτα μᾶς μένουν φόβοι, ἀνία καὶ μοναξιά. ᾠ! πόσον εἶναι κατηραμένοι αἱ ἡμέραι αὐταί!

— Καλὴ μου Χριστίνα! διέκοψεν ὁ Ραούλ ἀσπάζόμενος αὐτὴν. Ἄλλὰ λησμονεῖς τὰ παιδιὰ; Σεῖς ἔχετε τὰ παιδιὰ καὶ οὐδέποτε οἰκία εἶναι κενὴ ὅταν ἔχει χαριτωμένα μικρά.

Ἄλλ' ἐνθυμηθεὶς τὰ τέκνα του, ὧν ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο τὰ μικρὰ στόματα προσκολλώμενα ἐπὶ τῶν παρειῶν του, προσέθηκε χαμηλότερον, ὡς ἐὰν ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἐφοβήετο μὴ τὰ ἐξυπνήσῃ.

— Ὁ Γεώργιος ὀμιλεῖ καθαρά, πολὺ καθαρά, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἡ Λουίζα καὶ ἡ Ἰωάννα ἀρὰ γε θὰ με ἀναγνωρίσουν;

— Εἶναι καὶ τὰ τρία μὲ τὴν θαλαμηπόλον καὶ τὴν παιδαγωγόν των, εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ μέγα δωμάτιον, τὸν κοιτῶνάν των, ὡς ἐνθυμείσαι. Εἰς τὰς ἐπτὰ θὰ τὰ ἐξυπνήσωμεν· θέλεις; Ἄλλὰ καὶ σύ, πτωχέ μου φίλε, πόσον θὰ ἦσαι κουρασμένος κατόπιν τοῦ νυκτερινοῦ σου ταξιδίου!

Ὁ Ραούλ τὴν παρετήρησε μειδιῶν καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη τοσοῦτον τρυφερῶς, τοσοῦτον παρατεταμένως, ὥστε ἡ Χριστίνα ἠσθάνθη ἐαυτὴν ἐρυθριῶσαν, καὶ περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ τῶν λευκῶν βραχιόνων της, ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸν λαιμόν του, καίουσα αὐτὸν διὰ τῶν θερμῶν ἐκ τοῦ πυρετοῦ χειλέων της.

Ἠνωμένοι ἐν τῷ ἡδεῖ τούτῳ ἐναγκαλισμῷ, ἐν ᾧ αἱ ψυχαὶ ἐνοῦνται μετὰ τῆς πνοῆς, ἐν ᾧ τὰ πάντα λησμονοῦνται καὶ ἐξαλείφονται, ἐν τῇ γλυκεῖα ταύτῃ στιγμή καθ' ἣν ὁ πόθος ἐξάπτεται· ἐνδυναμῶν τὸν ἔρωτα, ἔμμενον ἄφωνοι, λησμονοῦντες τὸν παρερχόμενον χρόνον τὰ πάντα ἐν γένει, ὅτε ἡ Χριστίνα αἰφνης, διανοίγουσα τοὺς βραχίονάς της, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀφήσασα κραυγὴν.

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρεον δάκρυα, καὶ ρίγος διέσειεν ὀλόκληρον τὸ σῶμά της· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν κεκλεισμένοι, καὶ οἱ ὀδόντες ἐσφιγμένοι. Τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της ἦτο λευκότερον τοῦ προσκεφαλαίου ὑπὸ τὴν μέλαιναν κόμην της καὶ ἡ πρὸ μικροῦ καίουσα χεὶρ της, ψυχρὰ καὶ παγωμένη.

Τόσον μέγα λοιπὸν ἦτο τὸ ἄλγος τῆς νόσου της, ὥστε τῇ ἐπέφερε τοιοῦτους κλονισμούς;

Ὁ Ραούλ ἐφρικίασεν ὡς ἐὰν καὶ αὐτὸς τὸ ἠσθάνετο, καὶ κλινῶν τὴν κεφαλὴν, ὥστε σχεδὸν ἤγγιζε τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς του,

— Χριστίνα, Χριστίνα μου! ἐψιθύρισε.

Πάραυτα σχεδὸν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καταβάλλουσα ἅπασαν τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της, ἐμειδίασε συμπαθῶς καὶ λυπηρῶς, ὡς ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου καὶ σπγγουσα τὴν χεῖρά του,

— Δὲν εἶναι τίποτε, Ραούλ μου, εἶπεν ἡ συγκίνησις, σύ...

Ἄλλ' οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ καθησυχάσῃ καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενε νὰ προσκαλέσῃ ἰατρὸν, τῷ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς :

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἰατροῦ... Πῶς νὰ σοὶ εἶπω;... Δὲν τολμῶ, ἔπειτα δὲν εἶναι ἀνάγκη... Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν; Δὲν εἶναι τίποτε, πολὺ φυσικόν... ἀδιαθεσία... γυναικεῖα... Καὶ ἔπειτα τὰ νεῦρά μου... Ἐκρύψω... Ἰδοῦ, μὲ κάμνεις νὰ ἐρυθριῶ...

— Παιδίον, τῇ εἶπε μειδιῶν, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἐρυθρότητος τῶν παρειῶν της.

Ἄλλ' αὐτὴ, ἐρυθριῶσα ἔτι, ὡς εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐννοήσει, ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας:

— Πόσον... διαρκεῖ... ἡ ἀδειά σου;

— Φεῦ! εἶπε στεναζῶν καὶ μειδιῶν ἐνταυτῷ, τὸ ἐσπέρας ἀναχωρῶ.

Ἡ ἀσθενὴς ἀνεσκήρτησε μετὰ θλιβερᾶς χαρᾶς ἀμέσως κατασταλαίσης, καὶ κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν λαιμόν τοῦ συζύγου της,

— Ἄ! κρίμα, εἶπεν... ἀλλ' ὅμως θὰ ἔλθω ἐγὼ αἰ; θέλεις;

Τὸν ἠρώτα ἐὰν ἤθελεν!

[Ἔβεται συνέχεια.]

N. Δ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑσωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Υγιεινὴ», Παύλου Μαντεγάτζα, μετάφρασις «Αἱ τιμαὶ γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedeo Achard..... Λεπτ. 75 [90]
- «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραγ. 2 [2.20]
- «Γατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμος 2]..... Δρ. 4 [4.20]
- «Κωμῶδιαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]
- «Ὁ Γογγύλιος Κορδοῦβος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτῆσις» μυθιστόρημα... Δρ. 1.50 [1.70]
- «Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]
- «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπτ. 60 [70]
- «Ἐλπνική» ἔθ.μα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5.30)
- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Παρδέλ..... Δρ. 5 (5.30)
- «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2.50 (2.70)
- «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]